

Karel Makoň

Zkušenost se životem jako se Zjevením

1989

Autor zakazuje jakékoliv úpravy textu (včetně gramatických)

1. Oprávnění

Považuji se za oprávněného psát tento spis svým dosud prožitým způsobem života.

Neprožil jsem však nic význačnějšího, nýbrž jen něco veskrze přirozeného, ale toto přirozené v jakési časoprostorové zkratce, ke které dochází v lidském životě, ale v tak nenápadné podobě, že projde bez povšimnutí nebo zapadne do podvědomí. Dovíte se, kdy a za jakých okolností dochází k této zkratce, ale nemohu o tom mluvit bez přípravy, protože nesu přitom velkou zodpovědnost za duševní stav čtenáře. Metodickým vodítkem mně bude komentář, který bych měl psát ke čtvrtému dílu Syntézy jogy od Šrí Aurobinda Ghose. Nechci totiž nadále daleko odbíhat od překládaného textu, a přece vidím, že tyto dovětky si text vyžaduje. Nuže ukládám je do separátního díla, které pojmám jako samostatný elaborát.

Napřed heslovitě o zkratce, která probíhá v mém životě. Byla navozena v mých dvou létech krutými zásahy lékařů, bez nichž však bych býval zemřel. Byl jsem asi posledním člověkem v Evropě, který byl mnohokrát operován za vědomí při zánětu ramenního kloubu. Po těch zásazích už přišel se svým vynálezem krevních skupin MUDr. Jánský a tím zavedl do lékařství transfuzi krve na vědecké bázi. Dnes by taková operace byla pouhou maličkovitostí, provedla by se najednou s anestezií a s transfuzí krve. Nebylo by došlo ani k narušení vrůstové ploténky v levém ramenním kloubu. Ruka by byla zdravá a nebolela by.

Důležité však je, že při každé operaci docházelo ke zkratce života, která se normálně vyskytuje jen u každého umírajícího přirozenou smrtí nebo u očitnějšího se v klinické smrti. Jenže mnozí lidé, kteří projdou klinickou smrtí a vracejí se do života, vyprávějí jen o různých obrazech, které při té smrti viděli, zatímco já jsem při operacích žádný obraz neviděl a nezažil. Ovšem, že si nemohu pamatovat, co jsem při tak útlém věku viděl a co jsem zažil znám už jen z vyprávění maminky a z pozdějších stavů obdobných operačních situací. Ty se objevovaly vzpomínkou na to, co jsem dnes už zapomněl. Ty obrazy nejsou zjeveními, o nichž budu mluvit, leda objevem pro psychologa a pro lékařskou vědu. Protože k nim při klinické smrti dochází, zamezuje se jim zjevení, o kterém zde bude řeč. Kdyby byli ti lidé před klinickou smrtí během života dospěli k nějakému výraznějšímu duchovnímu poznání, nebylo by došlo k úplnému smazání zjevení obrazem, nýbrž jen k otupení a omezení, které pocházelo z tohoto stavu. Tím trpěli všichni starozákonní zasvěcenci a proroci. Svatý Jan Evangelista byl uměle přidržován u obrazu, aby mohl srozumitelněji „prorokovat“ dál. (Zj I, 11 a jinde). Tím se však stává, že nezásvěceným lidem připadá být jeho Zjevení jen prorocím, ale ani v nejmenším stavem, který neměl nic společného s časem a prostorem obrazu prorocí. Je nejvyšší čas, aby toto Janovo Zjevení bylo vymaněno z obrazu, který už je dnes zastaralý. To se smí stát až po vysvětlení obrazu. Anděl ve Zjevení je např. klasifikací Moci přicházející od Boha atd. Svatý Jan veškerou tou Mocí

prošel a za velmi svízelných podmínek, ale až po seslání Ducha svatého a ještě po mnohých létech života. Já jsem začal tou Mocí procházet od dvou let a procházím jí vědomě až dodneška. Obrazem toho Zjevení je mi můj život a čím dále tím více i život všech lidí a celého vesmíru. A ten obraz není proroctvím, ačkoliv by se tak mohl chybně chápat, kdyby se z něho vyvozovalo, co se má stát a ne k čemu mám být veden. Vnitřně procházím Zjevením bez obrazu a tak, jak unesu stále větší dávku jeho Moci, tj. Moci boží. Abyste věděli, co rozumím malou dávkou Moci pocházející ze Zjevení, uvedu zde účinek každé operace za vědomí od 2 do 4 let. V polovině každé operace mé smysly už neunesly tak velkou bolest, nezprostředkovávaly ji. Přestal jsem tedy křičet. Maminka, poslouchající za dveřmi, si myslela, že jsem umřel. Operace však pokračovala. O tomto klidu mluví sv. Jan ve Zjevení VIII,1 takto: "A když otevřel sedmou pečeť, nastalo mlčení v nebi asi na půl hodiny." I dítě je schopno extáze, ale vstupuje-li do ní bez obrazu a představy, nevyjde z ní s představou a obrazem, tedy ani s vírou v Boha, jak si ho lidé představují.

Aby pohybová mysl, Ghos by řekl hmotná mysl, mohla fungovat, jak jsme zvyklí, musí být sycena vzpomínkami nebo obrazy přenášenými ze smyslů. To se při operacích za vědomí přestalo dít, a protože tyto podmínky nebyly splněny, zbylo jen čiré vědomí, s nímž jsem vešel po operacích znovu do světa. Do tohoto vědomí vstupovalo všechno ze zevního světa bez osobního zabarvení, které bylo během operací odňato. Nepoznával jsem matku jako svou matku, lékaře jako své učitele. Teprve až na návod operátora MUDr. Kafky mne vrátila do „mého“ bývalého světa, začal jsem ji poznávat jako svou matku, začal jsem jíst, mít hlad a žízeň a posléze jsem také poznával lékaře jako své učitele. Tak jsem byl čtrnáctkrát za pomoci lékařů a matky vrácen do života, ale i po operacích jsem občas vstupoval do stavu čistého vědomí s účinky uvedenými ve Zjevení sv. Jana, ovšem bez obrazů, a tak to pokračovalo sporadicky až do 17 roků. Vždycky v takovém případě jsem nabýval Moc, která nebyla má, ale byla větší než lidská, byla „záračná“ v očích mé matky. Já jsem ji nepřisuzoval nikomu mimo sebe. Měl jsem však mnohem blíže k událostem probíhajícím mimo mně, pokud jsem byl jejich přímým svědkem. Dovedu pochopit, jak mohl sv. Jan přibrat do svého vnitřního stavu tehdejší řádění císaře Nerona proti křesťanům, krutý vpád Parthů do říše římské nebo stávající zemětřesení a všechno dohromady popisoval jako postupnou zkázu země, kterou ovšem bylo panství jeho starého já. V prvním Zjevení se ruší pocit oddělenosti od Boha, ale také samozřejmě pocit oddělenosti od všeho nižšího než je Bůh. Z toho vznikají přechodové stavy, někdy hrůzystrašné, ale reálně označující míru vnitřního umírání a rovněž míru vnitřního přerodu. Také vývody Šrí Aurobinda Ghose považuji za jeho snahu vyjádřit, co zažíval ve svém supramentálním stavu, což je pro něho soustavným životem ve Zjevení nebo jako Zjevení, nahlíženo očima člověka, který buď

supramentální stav nezažívá nebo se o něm dovídá jen z vnitřních obrazů. Erudice Šrí Aurobinda mu dovoluje, aby je spojoval se svými lidskými znalosti Véd a Upanišad. Nachází spojitost těchto naučených pravd se svými vnitřními stavy, a měl by zaručeně velké pochopení pro všechno, co jsem se například dočetl z Bible a ověřil si to svými vnitřními stavy. Protože jeho souhlas předpokládám, rozšiřuji jeho výklad obrazů převzatých z hinduismu za obrazy převzaté z Bible, pokud jim vnitřně rozumím a pokud pozoruji, že nejsou v rozporu s vývody pocházejícími z jeho života, který žil v posledních létech jako soustavné Zjevení jako Ježíš Kristus, který navíc, oproti Ghosovi, nám svým životem jako Zjevení ukazoval na vnitřní příčiny zevních událostí, jak probíhaly v jeho životě na zemi. Všimněme si, jak se nedal událostmi vláčet. Příklad života Ježíšova by se dal nejlépe charakterizovat jako "klasická ukázka během lidského života narůstající spolupráce s věčnou stránkou našeho života". K tomuto poznání jsem došel za prvních 27 let svého života postupným, nikdy nechtěným přísunem informací, které přešly dnem 21. 11. 1939 v supramentální stav nepřetržitě trvající pět měsíců. Ten je v nynějším mém způsobu vyjadřování životem prožívaným jako soustavné zjevení. V koncentračním táboře byl jedinečnou ochranou, ale pak, až jsem více než ochranu proti násilí potřeboval schopnost z téhož pramene pomáhat bližním, musel jsem se opřít o další partnery, abych přešel postupně do partnerství s ostatními lidmi, tak jak do něho dospěl Ghos, a tak je v něm ustavičně Ježíš Kristus, dříve než se z Panny Marie a ze zjevení andělského narodil. Spasitelem se nestal teprve od chvíle svého narození, nýbrž je jím od věčnosti.

9. 11. 1989

2. Ježíšův život

Dnes 11. 11. 1989, den před svatořečením blahoslavené Anežky České Přemyslovny, mohu říci, že se nám vrátí opět svoboda náboženského projevu, ale nejen v Československu, nýbrž všude tam, kde se i krvavě srážejí různé náboženské víry, např. mezi samotnými muslimy, mezi sunity a šiity, mezi katolíky a protestanty v severním Irsku, mezi muslimy a hinduisty v Indii, čímž bylo možno rozdělit Bharatu na dvě části...atd.

Základem mírumilovného soužití mezi národy a vírami se jednou stane myšlenka svaté Terezie z Avily, že tento pozemský život je určen k tomu, aby se během něho člověk nestal jen mravnějším, nýbrž z milosti Boží i poznalejším než je dosud. Její zkušenost, kterou nikdy ani při mučení neodvolala, je nesmírně důležitá pro celé lidstvo. Během pozemského života se má člověk disponovat k tomu, aby už zde na zemi a ne až po smrti dospěl k duchovní svobodě, která je jedinou pravou svobodou, neboť osvobozuje člověka od smrti.

Budeme asi ještě dlouho opiti politickou svobodou, asi tak, jako už dávno jsme opiti nepřetržitými úspěchy vědy na všech jejích polích

působení, ale tyto výdobytky tu nejsou k tomu, abychom se jimi opíjeli, nýbrž k tomu, abychom na nich nepřetržitě budovali dokonalejší stavbu poznání. K té dokonalosti patří nejen uznání víry v nesmrtelnost nebo jakýkoliv pokrok ve vědě a v umění, ale i ustavičný neklid, spočívající v hledání dalších cest k tomu, jak uznané a poznané uskutečnit v běžném lidském životě, ku prospěchu všech, nejen lidí, ale i celé přírody a celého světa.

K tomu je především potřebné uznávat, že Ježíšův život byl postaven na zjevení, a proto se Ježíš zařadil do první ze tří skupin lidí, seřazených podle způsobu vstupu do života.

Do první kategorie náleží Ježíš. Vysvětluje se to v evangeliu svatého Lukáše, kap. I., verš 5 až kap. II, verš 24. Proč tomu tak je? Protože Ježíš se nenarodil z vůle muže a ženy, nýbrž z Vůle boží, která se projevila andělským zjevením, učiněným Panně Marii. Zdráhala se uvěřit, že by mohla porodit syna bez oplodnění mužem, ale jako pokorná služebnice Boží svolila, aby se to stalo. Toto svolení a rozhodnutí, je základem všeho, co musí člověk učinit během své cesty k Bohu. Kdyby někde tu řadu protrhl nebo přetrhl, stal by se nemilosrdným zrádcem, místo aby zůstal učedníkem. Stal by se Jidášem.

Občas budu muset už teď na začátku výkladu něco vysvětlit, co byste jinak museli odmítnout, protože nemáme dostačující zkušenost s poznáním života jako ten, kdo dočerpá do dna vedení tokem událostí. Jedině po takovém dočerpání pramene vedení událostmi nastupuje v plné míře vedení zjevením. Vedení událostmi nemusí být nahrazeno zjevením jen násilím, jako se stalo u mne, nýbrž může být navozeno normálním životem za běžného toku událostí, uzná-li člověk, že vedení zjevením je možné, neříkám „a zařídí-li se podle zjevení“, protože jsem se přesvědčil, že zjevení je mocnější než kterákoliv událost, přemáhá tok událostí a staví člověka napřed před okamžikové poznání nějakého faktu bez pomoci rozumu, a později před tok takového poznání, které by se zjednodušeně dalo nazvat Milosrdenstvím nebo Láskou boží, převyšující veškerý způsob dosavadního poznávání a vedení lidmi a událostmi. Okamžité poznání bylo způsobeno zjevením andělským Panně Marii, pak zjevením ve snu svatého Josefa a dvojím zjevením svatým Třem králům, kam mají jít, aby našli božské dítě a že mají ihned potom odejít.

Do druhé kategorie náleží svatý Jan Křtitel. Ten byl sice zrozen bez vůle otcovy, který nevěřil, že by se mohl narodit syn, když jeho manželka Alžběta je příliš stará. Jinak oba manželé, jak Zachariáš tak Alžběta, by si byli přáli mít syna. Nic takového nebylo v záměru Mariině. Tam si přál jedině Bůh. Jan se tedy narodil také ze zjevení Božího, ale předcházela mu vůle lidská. Proto se Jan mohl stát jen připravovatelem cest Páně.

Do třetí kategorie podle způsobu narození na svět náležíme my všichni dnes žijící. Základem našeho života byla vůle rodičů, i když jí třeba nechtěně dali průchod pohlavním spojením. Víme-li o tomto

způsobu vzniku člověka, neznáme celou pravdu, nýbrž jen malou její část, a proto je nutný můj další výklad. Vyplyne z něho, že také my jsme povstali ze Zjevení Božího, jenže o tom nevíme, a to je přechodně správné.

Od vás budu chtít, abyste během mého výkladu uznávali, že je oprávněný. Nebudu žádat, abyste uvěřili. Uvěřit znamená uskutečňovat všechno, co jsme uznali za správné. Kdo nežije podle toho, co uznal za správné, nevěří. Víra není pouhým uznáním něčeho za správné, nýbrž je vykonáváním toho, co za správné uznáváme. Říkáme tomu v křesťanství živá víra. Pouhé uznání něčeho je mrtvá víra. Ta zanechává člověka mrtvým.

Abyste mohli můj výklad uznat aspoň za možný, k tomu budu muset mnoho předeslat. Především budu od vás chtít, abyste se naučili číst Bibli. Tedy nikoliv tak, abyste ji jen přečtli, nýbrž abyste ji uměli číst. Přesvědčíte se hned, že není tak snadné číst Bibli, tak snadné jako číst román nebo vědeckou knihu a porozumět jejímu obsahu. Bez umění číst Bibli však nepochopíte Ježíšův život jako zjevení a tím méně svůj život jako totéž zjevení.

Zatím stačí uznat, že Ježíšův život se od začátku utvářel jen obdobně jako náš život, ale začal zjevením a to se v něm téměř od začátku začlo rozvíjet.

3. Naučme se číst Bibli

Přečtěme si napřed nějaké pojednání o zjevení, jak je uvedeno ve 37. kapitole, verš 1 až 14. (Kdekoli jinde budete ve Starém zákoně číst, že na někom spočinula ruka Hospodinova, nebo se k někomu stalo slovo Hospodinovo, tam se přestává mluvit o námi vnímané skutečnosti a začíná vytržení z ní do jiné skutečnosti.)

Ez XXXVII, 1 - 14:

Spočinula na mně ruka Hospodinova. Hospodin mě svým duchem vyvedl a postavil doprostřed pláně, na níž bylo plno kostí, a provedl mě kolem nich. A hle, na té pláni bylo velice mnoho kostí a byly velice suché. I otázel se mne: „Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?“ Odpověděl jsem: „Panovníku Hospodine, ty to víš.“ Tu mi řekl: „Prorokuj nad těmi kostmi a řekni jim: „Slyšte, suché kosti, Hospodinovo slovo!

Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle já do vás uvedu ducha a oživnete. I poznáte, že já jsem Hospodin.“ Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno. A zatím co jsem prorokoval, ozval se hluk, nastalo dunění a kosti se přibližovaly jedna ke druhé. Viděl jsem, jak se najednou pokryly šlachy a svaly a navrch se potáhly kůží, avšak duch v nich ještě nebyl. Tu mi řekl: „Prorokuj o duchu, lidský synu, prorokuj a řekni mu: Toto praví Panovník Hospodin: Příklad duchu, od čtyř větrů a zaduj na tyto povražděné, ať ožijí!“ Když jsem prorokoval, jak mi

přikázal, vešel do nich duch a oni ožili. Postavili se na nohy a bylo převelmi veliké vojsko.

Potom mi řekl: „Lidský synu, tyto kosti, to je všechnen dům izraelský. Hle říkají: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni.“ Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás z hrobů, můj lide. Vložím do vás svého ducha a oživnete. I poznáte, že já Hospodin jsem to vyhlásil i vykonal, je výrok Hospodinův.“

Snáze pochopíme uvedený text, když si všimneme, že slova v něm mají jiný smysl, než jaký jim podkládáme. Pro nás jsou slova pouhými slovy, kdežto zde jsou slova Boží silou k jejich uskutečnění. Nemysleme si, že slova tohoto zjevení jsou nějakou předpovědí o konci světa, kdy máme vstát z mrtvých v těle, nebo nějakým poukazem na převtělování. Ezechiel nám tu vykládá o bezprostřední síle zjevení, které se v něm tehdy odehrálo. Víím, že byste ode mne chtěli slyšet osvobozující výklad: „Tak on svým vstupem způsobil, že tehdy znovu ožilo tolik mrtvých.“ Ani tento výklad není správný. Projevila se tu síla zjevení, která poskytuje lidské duši nesmírný vzlet. Kdybyste chtěli tomu rozumět lépe, srovnajte si, jak Duch, podobně jako u Ezechiela Hospodin, vedl Ježíše na poušť, jak se píše v Lk IV,1, a po poušti ho vodil, a to právě po vítězství v Jordánu. Síla, která se dostavila ve zjevení v Jordánu byla tak nutková, tak „toužící po uplatnění“ na pravém místě, že čas nesměl být zmeškán, jinak by bylo po síle ducha. Poznal jsem, že tomu tak je, a Ježíš to potvrzuje velmi naléhavými slovy: „Pojď hned za mnou.“ Na poušti, na které se ocitl Ježíš, vládly divné poměry. Bylo odtamtud vidět všechna království světa. Takové místo nikde na světě neexistuje. Byla to jiná, vnitřní poušť, a těch 40 dní také nebylo čtyřiceti dny a to zlačnění nemůže nastat až po čtyřiceti dnech atd. Některý druh poznání a některý obsah poznání nemůže vzniknout jinak než subjektivně, napřed v lidské duši, dříve než se jeho účinek projeví i navenek. U Ježíše byl satan zbytkovým působením smrtelné lidské duše, která právě dokončila jednu úlohu, zbyla i po splnění té úlohy, nebo právě proto, že byla úloha splněna, obrovská síla, která musela být využita úplně jinak než dříve. Na dalším jednání Ježíšově vidíme názorně, jak. Přemohl nebezpečí, že tužby lidské duše umocní sebelásku, a uplatnil vypěstovanou sílu především ve dvanácti učednících, kteří pomocí ní začli dělat zázraky nebo řečeno jinak, přímo zázračným způsobem začli pomáhat bližním. A to nebyla ještě poslední transformace účinků duševních sil. Další poušť čekala Ježíše v hrobě a učedníky potom „padesát dní“ do seslání Ducha svatého. Přičemž za Ježíšem už byly dvě přeměny, jedna při narození, druhá při osvětlení svatými Třemi Králi.

Snad byste po těchto poznámkách dokázali číst Bibli takhle:

Každý z nás se narodil z jediného Adama a z jediné Evy, každý z nás padl z ráje, zažil potopu v matčině těle. Nečtěte Bibli jako soustavu zastaralých zkazek, které kdysi mohly mít pro někoho význam, nýbrž čtěte ji jako aktuální návod k životu každého z nás.

Základem ke změněnému přístupu k Bibli by mohlo být např. toto: "Vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života."

Nezapomínejme, že se zde opíráme o zjevení pravdy obrazem, zde např. o subjektivní stav Mojžíšův. On byl svědkem stvoření světa ve své duši a měl přitom kabalistické znalosti, např. že šest je člověk. Proto vtěsnal svůj bezčasový zážitek do šesti dnů. Kdokoliv bude stejným svědkem stvoření světa jako on, bude jej zažívat jako bezčasovou záležitost, a to zároveň jako genetickou záležitost, stvoření z prachu země, i jako věčnou záležitost, jako vdechnutí života Bohem. Usoudí z toho snadno, že máme dvojí podstatu, stvořenou a nestvořenou, řečeno jinak, na jedné straně smrtelnou duši a smrtelné tělo a na druhé straně nesmrtelnou duši, předanou přímo od Boha „vdechnutím“, bez pomoci genetiky, bez pomoci muže a ženy.

Všímejte si, jaké světlo vnáší do aktu stvoření svatý Jan ve své Apokalypse. V ničem neodporuje Genesi, ale vysvětluje, že stvoření a návrat do nestvořeného probíhá též na jiných úrovních než na hmotné, a že na nich se dá ukázat, co stvořeným je. Na ty rozum nedosahuje, neboť má úkol jen ve hmotě. Může však aktualizovat dovoleným způsobem, protože dnes už s pokrokem vědy vím, že akt stvoření se neustále opakuje v každém mateřském těle během těhotenství a že tam dochází k podobné zkratce jako v Mojžíšově líčení stvoření. Za devět měsíců matčina těhotenství proběhnou miliardy zpomaleného vývoje života v ostatní přírodě. Naše vědomí je dokonce schopno i toho, že zažije i konec světa, který za své hmotné existence lidstvo nikdy nezažije. To všechno může být prostě rozumu zjeveno. Takovým způsobem jsou lidé stvořeni k obrazu Božímu a ještě mnohým jiným způsobem, např. být nebo postupně být na všech úrovních vědomí, které jsou rozumu normálně nepřístupny. Dovídáme se např. že před narozením jsme byli od věčnosti nestvořeny, že jsme měli a neustále máme příbytek u Boha a s tímto příbytkem, s tím, co je v nás nestvořeného už v okamžiku narození, přecházíme do lidské tělesnosti. Tomuto faktu se říká v Bibli „bohové jste“ nebo „obrazem Božím jste“. Víme-li o tom nikoliv ponaučením, nýbrž ze stavu rozšířeného poznání, o němž se dovídáme např. z citovaného Ezechiele, že ten stav není závislý ani na tom, zda si jej dovedeme vysvětlit, ani na čemkoliv stvořeném, ale že stvořené je závislé na něm. Jestliže se v nás zjevení natolik rozvine, že jsme si vědomi Boha, stáváme se podobnými Ježíšovi po příchodu svatých Tří králů. Uvědomujeme si věčný život (dar zlato), máme vše převyšující úctu k věčnosti (dar kadidlo), a víme, že neumíráme fyzickou smrtí (dar myrrhy). Toto vědění se nedá nabýt

poučeností, ale může být zjeveno bez jiné účasti rozumu, než rozumu jako svědka. Je zbytečné chtít upírat rozumu toto svědectví, které netkví v samotném rozumu. Zjevení je tedy také svědectvím o tom, na co rozum sám o sobě nemůže přijít. Naštěstí ani se nedá rozumu zakázat, aby se stal svědkem něčeho, na co sám o sobě nestačí. Byl jsem např. náhle a nečekaně v 17 létech svědkem věčné existence Boha v nás. Do lidského vědomí se vejde všechno, co je, i co se stává, co začíná být nebo přestává být, neboť lidské vědomí je věčné svým původem a věčným zůstane bez ohledu na to, že lidská tělesnost je jen přechodně jeho nositelem.

Přál jsem si vám přiblížit vědění o tom, že tehdy, když „ruka Boží spočine na člověku“, je možno napsat, co nepochází z postupného poznávání, nýbrž pochází z toho, co je. A o tom píše na mnoha místech Bible, a proto je spisem nezastupitelným veškerými svazky knih, které byly napsány po úvaze. Ježíš mluvil o dokonalosti, která nespočívá v činnosti, nýbrž v prostotě ducha, ke které se však můžeme disponovat. Takovou prostotu nazval prvořadě blahořečenou. „Blahořečení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské.“

Přál jsem si vám doporučit, abyste se napřed aspoň četbou poučili o lidech, kteří nás dávno předešli na cestě rozšířeného vědomí. O nich je psáno v Bibli a v jiných spisech podobného druhu. Jsou tam uloženy zkušenosti, které mají být prožity tak, aby přešly z oblasti slova do oblasti vědomí beze slov. Myšlenka je pouze průvodním jevem toho, co je za myšlenkou. Život, o kterém víme, je pouhým výchovným prostředkem k tomu, čím se máme vědomě stát. K tomu nám může vydatně pomoci Nový zákon, především tam, kde nás provádí Ježíšovým životem jako naším vzorem a Ježíšovým komentářem tohoto života podobenstvími. Ona by nám měla být přechodem mezi pouhým dějem života ke zjevení života, jako zdroji děje. A tu bych rád zdůraznil, že právě svatý Jan ve svém Zjevení nám soustavně dějem líčí vztah děje ke zjevení, především jaký děj vyplývá ze zjevení. Svatý Jan nám ukazuje, že primární je zjevení, sekundární, odvozený děj. Proč se s Ježíšem stalo zrovna to neb ono. Protože to bylo před tím, než se to stalo, zjeveno prorokům jako soustava vývojových článků duchovního vývoje. Symbioza rostlin a zvířat je doplněna soužitím člověka s přírodou po linii genetické, ale spolužitím toho všeho s Bohem čím dále vědomějším způsobem. Bible nás provádí od základní formy zjevení, od stvoření až ke konečné fázi zjevení, kdy už dokážeme z čistého zjevení se organicky a soustavně vracet k ději života, a pak už ne se vracet, nýbrž umět původní a odvozené skloubit v jeden celek, v němž už nejednáme odděleně od zdrojového vědomí, neboť jsme opravdu živi ze zjeveného, a to vědomě.

15. 11. 1989

4. Prvních třicet let Ježíšova života

Ježíš se narodil z přejemného příkazu zjevení Božího Marii. *Anděl jí řekl: „Bud' zdráva, milostí plná! Pán s tebou!“* Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. *Anděl jí řekl: „Neboj se Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jakobovým a jeho království nebude konce.“* Maria řekla *Andělovi: „Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?“* *Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc nejvyššího tě zastíní, proto i tvé dítě bude svaté a bude nazváno Syn Boží. Hle, i tvá příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a již je v šestém měsíci, až se o ní říkalo, že je neplodná. Neboť, u Boha není nic nemožného.“* Maria řekla: *„Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“* *Anděl pak od ní odešel. (Lk 1, 27 - 39)*

Byl bych rád, kdybyste si v tomto zjevení Božím všimli onoho krajně milosrdného způsobu, jakým bylo Panně Marii podáno. Milosrdně se v něm mlčí o všem, co by mohlo Pannu Marii uvést ještě do jiného zmatku, než toho, který ji zbavuje její vůle. Ve zjevení se mluví jen o trůnu Davida, protože další spojitosti by Panně Marii jen zamlžily prostor, jímž měla projít. U Panny Marie šlo o zjevení doplněné obrazem, bez kterého by byla Panna Maria zjevení nepřijala jako konkrétně zavazující. Panna Maria viděla anděla, tj. lidskou podobu zcela konkrétní síly Boží. Totéž se dělo svatému Janovi za vytržení, ze kterého se rozvíjelo poznání, jak se zbavit svého malého já. Jan dává svému malému já velmi přiléhavé názvy podle stejně přiléhavého zjevení. Jeho nepravé já je buď drakem, nebo satanem, ďáblem, šelmou, nevěstkou, se kterou všichni smilní. A stejně přiléhavě mluví o moci, která je dočasně poskytnuta tomuto já. Tu moc nazývá buď zemí, pokud mluví o jejím trpném založení, nebo si všímá jejího aktivního působení, a pak je mu ohněm, vodou, propastí apod. Podrobnosti vysvětlím až případ od případu. Neztraťte se však v konkrétních stavech. Vraťme se však ke svatému Lukáši a jeho evangeliu. Evangelium svatého Lukáše bývá právem nazýváno evangeliem Panny Marie, neboť její vliv je v něm snadno zjištělný. V citovaném úryvku z evangelia sv. Lukáše Panna Maria představuje vertikální průřez lidskou duší, která má za úkol rozvinout lidský život tak, jak je ukázáno v prvních třiceti létech Ježíšova života.

V té době prvních třiceti let je ukázán Ježíš také ve vertikálním průřezu. Od nevědomého dítěte na dolním konci pozemské existence až po horní okraj téže lidské pozemské existence. Ta horní část, která je si vědoma své věčné existence a pravého svého původu, o sobě praví slovy Ježíše, když se ztratil ve chrámu a byl tam vyhledán matkou:

Po třech dnech jej našli ve chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se moudrosti

jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Co jsi nám to udělal? Hle tvůj otec a já jsme tě hledali s úzkostí.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem. (Lk II, 46 - 52)

Přechod z dočasného pobytu v dočasném bydlišti se neděje okamžitě. K tomu je tady pro nás lidský život s dostatečně dlouhým průběhem, aby nás naučil přecházet a nakonec přejít. Musíme dbát na to, abychom neutekli od něčeho, co nám má ještě poskytnout nějakou záštitu, abychom neutekli jen proto, že už víme o pravém svém domě. Vždyť Ježíš o něm věděl hned po narození z darů Tří králů, a opanoval se, poněvadž má duchovní smysl i život ve světě a pro svět, i když už víme, že jsme věčnými bytostmi. Člověk má tendenci předčasně utéci ze světa, jakmile se dozví, že pravou jeho vlastí je příbytek u Boha. Odejde-li v tomto stádiu vývoje do kláštera, nebo se snaží žít asketicky mimo něj, způsobuje si velká utrpení, která jsou přímo příznačná pro život světců. Je sice těžké zůstat ve světě, když vím, že v něm není můj domov, a dokonce světu sloužit, ale utéci v první „třicítce“ ze světa, znamená nepochopit, proč jsme do něj byli zasazeni. Z výroků Ježíšova v jeho dvanácti létech jasně poznáváme, že na zemi neměl Otce, tedy ani neměl svou rodinu. Jestliže přesto zůstal v pozemské rodině, musel se zapírat, a vrcholně zapírat, aby žil výhradně v ní. Co my považujeme za své, on za své nepovažoval. Nemusel se tedy ničeho svého zříkat tak jako se zřekli svých rodin jeho učedníci. On prožíval svůj pozemský život jako poslání od Otce a do tohoto poslání během třiceti let dorůstal. Věděl o svém poslání, ale nežil ještě svůj pozemský život jako soustavné zjevení, poskytnuté mu od Otce. Chtěl říci, že je ještě dlouhá cesta mezi zjevením, kterého se dostalo Panně Marii, a zjevením, které Ježíš nabyl v Jordáně. Tam byl obdařen Mocí synovství, takovou Mocí, že se jí od té chvíle nemohl zříci a musel jednat jen podle vůle Otcovy. Všimněte si toho stupně oddanosti Otci, když srovnáte, jak se zachoval ve dvanácti létech, a jak od svých třiceti let. Mohl říci: Kdo je má matka, kdo jsou mí bratři. A pak pro nás pro všechny: „Syn člověka, není jako zvířata, která mají na zemi svá doupata, nebo jako ptáci, kteří tu mají svá hnízda. Syn člověka tu na zemi nemá místo, kam by hlavu sklonil.“ Neřekl Syn Boží, nýbrž syn člověka, neboť mluvil o každém z nás, nejen o sobě. Tento výrok by nám měl napovědět, že máme-li svůj domov u Boha, nejde o místo, nýbrž o stav, který si máme postupem doby a vývoje v ní uvědomit, nejen v něj věřit. Má tedy pro nás zvláštní a podivuhodný význam i čas, děj našeho života. Kdyby toho nebylo, nemohli bychom si uvědomit nic, co je za časem, nebo z čeho čas ustavičně pramení. Važme si událostí, které jsou náplní času, neboť jimi jsme postrkáváni kupředu tak dlouho, dokud se naše vnitřní situace

neobrábí a dokud nebudeme vedeni zjevením, ze kterého každá situace a každý děj prýští.

I v tom jsme na tom stejně s Ježíšem. Také my svou smrtelnou duší a smrtelným tělem jsme bez přestání závislí na nesmrtelné horní části člověka, o níž však nic nevíme. Ale ona udržuje svou silou neustále náš život a neustává v této pozornosti ani na chvíli. Zatímco jíme a pijeme několikrát za den, vdechujeme a vydechujeme neustále a spíme jednou za den, ona bez ustání a bez dechu bdí na námi, protože přísun její síly (Šakti) musí být neustálý. Ježíš se vyjádřil o tomto faktu slovy: „Zda-li nevíte, že musím být v tom, co je mého Otce?“ My jsme v tom, co je našeho Otce, nevědomě, a proto patříme tomu, co si uvědomujeme. Ježíš se do třiceti let obětoval za tuto naši nevědomost, protože musel ukázat, jaký smysl má duchovně nerozvinutý lidský život; že musí být napřed rozvinut. Je pro nás snazší jej rozvíjet bez poznání, že musíme být v tom, co je našeho věčného Otce. Bez duchovního poznání snáze dáváme přednost přínáležitosti světu a tím se světsky snáze rozvíjíme. Ve smyslu nevědomého odříkání se svého pravého domova, nabýváme zásluhy před Bohem. Zásluhy tak velké, že se o nich nemohl nezmínit Ježíš ve svém podobenství o marnotratném synu. Víme, s jakou slávou a radostí byl přijat Otcem po svém období marnotratnosti. A také není pouze ironicky řečeno Ježíšem: „Dělejte si přátele z mamonu“. Oni přijímají do svých domovů marnotratného syna, dokud ten si nevzpomene na svůj věčný domov. Provizorním přístřeším je domov mamonářů, jakými jsme, dokud nedovršíme svou „třicítku“. Až do té doby jsme hodně pozadu za Ježíšem, a proto bychom neměli být nevděční za to, že nás přijímají lidé. Tak se nám nepřímo usnadňuje a přibližuje první velké zjevení „křest v Jordánu“, při kterém se i nám prozrazuje, že jsme milovanými dětmi Božími.

16. 11. 1989

5. Další čtyřicet dní Ježíšova života

Po křtu v Jordánu „byl Ježíš zaveden Duchem na poušť, aby byl pokoušen ďáblem. A když se postil čtyřicet dní, zlačnil. Tu k němu přistoupil pokušitel.“ (Mat IV, 1 - 3)

Jak jsme si řekli jinde, „čtyřicet“ znamená jak ve Starém tak v Novém zákoně vždy neurčitou potřebu času, která se nedá vyčíslit.

Řekli jsme si, že nesmrtelná duše od chvíle narození člověka ze sebe vytváří smrtelnou duši, aby tak mohla prostřednictvím tělesnosti působit na rozvinutí pozemského života člověka. Smrtelná duše se musí naučit vládnout místo skryté nesmrtelné duše, to způsobí, že se vytváří v člověku prozatím nutná dočasná vláda, ze které pochází pokušení, aby ji člověk začal považovat za trvalou a skláněl se před ní. Doba uzrání této vlády je „čtyřicet“, a je to přesně neurčitelná doba potřebná též ke zlačnění. Pamatujme si, že Bůh udržuje existenci vesmíru, tj. dualistický

řád, tedy ustavičně vytváří něco, co se nám jeví jako dobré nebo zlé, v potřebnou dobu nás také vede na poušť, abychom zlačněli, a mohli se tak poprvé setkat se svou smrtelnou duší v podobě pokušitele, který si přeje, abychom žili jen pro něj. Chce se od nás při určité zralosti, abychom změnili řád hodnot. Na jejich čelo se má dostat Ježíš Kristus na místo smrtelné duše. Chce se od nás radikální rozhodnutí, kterého jsme před zralostí nebyli schopni. Je to obdoba rozhodnutí Panny Marie při andělském navštívení, ale už na jiné úrovni. Boží dítě už tu je, a je připraveno na rozhodnutí, které může nastat jen při zlačnění. Lačnický člověk pociťuje hlad. Ale v některém momentu je důležité, aby přemohl svou tělesnou potřebu a tím vyvolal v sobě sílu, která ho činí nezávislým na tělesných potřebách. Padne-li překážka závislosti na těle, dostane se, nebo dostaví se převaha Ducha, nebo ještě lépe řečeno, obrátí se poměr sil a jejich proudů, takže je možno snadno přemoci i nejbábnější svody ďáblovy.

Něco o relativnosti dozrávání do čtyřicítky: Zdravé dítě na rozdíl od dospělého člověka zlační dříve než dospělý člověk, neboť jeho tělesnost nemá rezervy, ze kterých by žilo. Stav zlačnění je pro dítě tíž snesitelný než pro dospělého člověka. Přílišné zlačnění u dítěte by vedlo k zemdení, nikoliv k probuzení vyšších schopností, protože dítě ještě nemá rozvinutou celou transformační schopnost a tedy ani z ní nemůže těžit jako fyzicky a mentálně dospělý člověk, jímž byl Ježíš. Navíc měl za sebou Jordán. Zlačnil na jiné úrovni než člověk, který je živ především z jídla. Ježíš byl živ především ze síly jemu zjevené v Jordánu. Touto silou plus silou zlačnění zvítězil nad satanem. Situace Ježíšova už po narození byla jiná než situace běžného malého dítěte. Dokázal zlačnet na vyšší úrovni, která v něm byla připravena k rozvinutí. Pro svou vnitřní prázdnotu, zlačnění, mohl dokázat např. vstřebat dar zlata, vědomí o své věčné podstatě, dar kadidla, úcty k Bohu až k smrti, dar myrrhy, mít schopnost vstát z mrtvých. To všechno bylo dáno tím, že byl člověkem první kategorie, jak jsme si už vysvětlili. Ale Ježíš se dokázal zapřít a zřít se těchto vymožeností, aby ukázal, jak si má počínat člověk třetí kategorie. U mě např. stačilo třináct let sebezáporu stále náročnějšího, abych se dostal v 17 letech do Jordánu a dalších deset let další úrovně sebezáporu a pak několik dní očištění, aby ve mně na pět měsíců i za nejtěžších životních podmínek nastal stav obdobný stavu, který kloubil dohromady stav učedníka Páně se stavem Ježíš udělovatele života, poznání a lásky. Takže vítězství čtyřicítky, jako ve všech podobných případech, byla způsobena nikoliv mnou, nýbrž Mocí Boží, pocházející z lásky Boží, která se projevila v Jordánu. Ale vždycky platí, že k působení Ducha musíme přidat i své zlačnění, ke kterému se musíme odhodlat. Pořád platí Ježíšova rada bez výjimky. Chceš-li kdo za mnou přijít, zapři sama sebe. Byl jsem k tomu prvnímu sebezáporu přinucen lékaři, k dalšímu, o kterém jsem mluvil, dočasnou hluchotou. Kdybych

byl Zachariášem, bylo by to oněmění až do narození dítěte, protože ani já jsem nevěřil na takové zázraky.

17. 11. 1989

6. Tři roky jako učedníci u Ježíše

Nutno číst velmi pozorně evangelia, aby nám neuniklo, že na jedné straně Bůh Otec Ježíšovi poslal všech dvanáct učedníků, tj. každému z nás všechny vlastnosti lidské smrtelné duše, ale na druhé straně budoucí učedníci se sami v deseti případech ze dvanácti rozhodli opustit vnitřně své rodiny, a ve dvou případech (Bartoloměj a Jan) opustili svého dřívějšího učitele svatého Jana Křtitele, aby mohli být pokřtěni duchem. K tomu křtu rostli až do chvíle seslání Ducha svatého. Zodpovězme si otázku, kdy Bůh Otec posílá Synovi všech dvanáct učedníků, aby na ně působil zevnitř i zevně svým příkladem a Mocí? A dále: „Proč Ježíš dovolil učedníkům, aby si přáli dosáhnout individuální spásy?“ „Co bylo protiváhou této tužby?“ Zajisté nezištná služba bližnímu, už nikoli jen svou schopností, nýbrž především Mocí boží, které se v Bibli říká „dělání zázraků“ - „ve prospěch bližního“. Tato rovnováha musí být zjednána. Není-li vytvořena, dochází k těžkostem tak dlouho, až je dosažena, buď natrvalo, nebo aspoň po chvílích a na pokračování.

Symbolická číslice „tří roků“ znamená nabytí určité úrovně poznání milosrdenstvím, vírou ve správné konání, tedy vlastně nabytí síly dostat se až před kříž. Zatímco v jedenácti případech ze dvanácti nikoli za kříž, který na sebe bere Ježíš. Rozlišujte stále dokonaleji, co dělá Ježíš, ono Božské v nás, a co dělá naše lidská osobnost, symbolizovaná tentokrát už ne pouze člověkem oddaným rodině a užšímu okruhu společnosti, ani ne už satanem, nýbrž člověkem jednajícím ku prospěchu bližního se stále více převažující pomocí Ježíšovou.

Jediný Jan nepotřeboval pod Křížem Ježíšovým pozastavit víru, neboť mu zbyla láska bez ohledu na sebe.

Zastavme se aspoň ještě u druhého krajního případu, u Jidáše. Nebýt jeho zrady, nebylo by došlo k popravě Ježíše a nebylo by vzniklo křesťanství. Šťastná vina. První takovou šťastnou vinou byl pád z ráje. Tou první vinou procházíme všichni v okamžiku narození, když vycházíme z lůna matčina. Tomu provinění se říká dost nepřesně dědičný hřích, protože se mylně domníváme, že tuto vinu přejímáme od prvního člověka Adama, zatímco tím prvním člověkem je **nově** v každém z nás Adam a Eva, neboť jsme se všichni zrodili z jedné matky a z jednoho otce. Naučme se této aktualizaci, chceme-li nejen pochopit, ale i následovat slova Bible.

Té druhé viny se dopustila jen malá část naší osobnosti, Jidáš, tedy jedna dvanáctina osobnosti. A jen ta jedna dvanáctina ze žalu

spáchala sebevraždu. Tak skončilo učednictví u Ježíše jen malé části naší osobnosti. Ta byla zavržena a Ježíš se o ní vyjádřil slovy: „Bylo by lépe, kdyby se byl nenarodil.“ Ale, jak jsme si už řekli jinde, opět to bylo provinění, ke kterému by byl Jidáš nedospěl, kdy by byl k tomu nedostal od Ježíše sílu, kterou jiní učedníci nepřevzali, ono první sousto při poslední večeři spolu s předáním síly k rozhodnutí: „Co chceš učinit, udělej rychle.“ To zaznamenal jen svatý Jan ve svém evangeliu (Jan XIII, 21 - 30) a od něho víme, že Ježíš se dobrovolně zmařil na kříži.

Ostatních deset učedníků ze dvanácti prošlo učednictvím jen málo poučeno (Jan XII,36 - 38).

Jedenáctý Jan byl více poučen než ostatní jen proto, že se od Ježíše nikdy nevzdaloval. Mohl tedy slyšet, jak si Ježíš zařídil Jidášovu zradu a všechno, cos ní souviselo, i onu opuštěnost na kříži. Ta je totiž nesmírně důležitá pro nás všechny, a to nyní, nejen tehdy. Aktualizujte! K tomu se dostaneme i v dalších kapitolách. Tam se také dozvíte, proč tomu tak nyní s každým z nás musí být.

Ostatní všechna poučení potřebná už pro první „třicítku“ se dozvíte z příkazů, doporučení a podobenství Ježíšových. Jsou tedy v evangeliích obsaženy tři kategorie poučení. Do první kategorie náleží příkaz lásky a s ním související příkaz radosti (Radujte se, opět pravím vám, radujte se!) a negativní příkaz („nestrachujte se“). Ještě lépe byste tomu mohli porozumět ze správného pochopení Zvěstování andělského Panně Marii, jaký je to zvláštní druh příkazu.

Do druhé kategorie náležejí doporučení. Z těch nikdo z učedníků nemůže uskutečnit všechna. Kdokoliv by je uskutečnil, byl by blahoslavený z víry, protože neviděl a uvěřil. (Jan XX, 27 - 29)

Do třetí kategorie náležejí podobenství, která mohou být pochopena a uskutečněna jen zkušeností. Jiné pochopení např. uznáním bez osobního poznání, je jen povrchní a nedostačující. (Jan XI, 34-43). To platí o prozrazeném podobenství o smrti Ježíšově a jeho prodlévání v hrobě. Sama podobenství o království Božím jsou především cennou informací o tom, jak vědomí o Bohu proniká do lidského vědomí. S mírou tohoto průniku Božího do našeho vědomí, se stáváme napřed učedníky, pak čekatelí na Ducha svatého, pak osvícenými Duchem svatým a konečně osvícenými celým průběhem lidského života a posléze účastníky duchovní svatby. Tyto poslední dva body rozvedl podrobně svatý Jan ve svém Zjevení. Ukázal tam, jak člověk dospěje do lidského života probíhajícího na úrovni zjevení. Ježíš Kristus jako vtělený Bůh prošel touto cestou pomocí tak velkého odříkání, že bychom ho nebyli schopni. Andělské zvěstování by bylo zůstalo zakryto, kdyby byli nepřišli svatí Tři Králové se svými dary, jak už bylo vysvětleno. Od té chvíle začal nadlidský sebezápor Ježíšův, neboť na jedné straně musel být v tom, co je jeho Otce, avšak na druhé straně musel kvůli nám zůstat v rodině a v úzké lidské společnosti, abychom ani my neutíkali předčasně ze světa a řídili se jeho příkladem.

Mohli byste říci, že existuje ještě čtvrtá kategorie Ježíšových poučení, a to jsou zázraky, které vykonal On a jeho učedníci.

Máte pravdu, ale buďte opatrní při aktualizaci této čtvrté kategorie poučení. Budete-li se snažit sami dělat zázraky, málokteré se vám povedou, nebudete-li působit přímo a vědomě Silou boží, anebo si kladné účinky této Síly začnete přivlastňovat. Nemusíte sice umět tuto sílu ani správně nazvat, na tom zpočátku nezáleží, ale musíte se sebe vzdávat, a tímto sebevzdáním rozumíme dokonanou první velkou ztrátu sebe. Začátkem této ztráty bylo naše narození na svět, když jsme nevěděli, odkud přicházíme a kam se ubíráme, a když jsme nastolili ve svém životě nutný náhradní program, první „třicítku“, bez jejíhož dovršení bychom nedospěli do Jordánu a k překonání ďábla na poušti. Doporučuji, abyste souběžně s mým výkladem četli v Bibli příslušné texty.

Ti, kdo se nestali učedníky Páně, kdo se nevzdali vnitřně toho, co jim bylo na světě nejdražší, mají zatarasenu cestu k vědomému učednictví u Pána.

Nedělejme si však nejmenší iluze o tom, že pokročíme z učednictví dále, ustrneme-li u ztráty svého a nepřejdeme-li ke ztrátě sebe.

Zopakujme si celý možný lidský duchovní vývoj, jak je umožněn lidskou tělesností od chvíle narození.

V okamžiku narození má člověk k dispozici živou hmotu (1), která v tom stádiu, jak se s ní shledáváme v okamžiku narození, má za sebou miliardy let vývoje. A jestliže je to hmota, která se vyvíjela v matčině těle jen devět měsíců, je nadána úžasným urychlovačem vývoje. Toto urychlení nazývá Mojžíš v Genesi šesti dny stvoření světa. Považte - je to urychlení od nedělené buňky až k člověku za devět měsíců.

(2) Dále má člověk k dispozici ve chvíli svého narození na světě věčné, tedy nenarozené jádro své bytosti. Předání této věčné podstaty vyjádřil Mojžíš prostými slovy: „Bůh vdechl do chřípí člověka dech života.“ A Ježíš užívá jiného obrazu. Žena zamíchala do třech měřic mouky něco kvasu. Nebo podobna je vláda Boží - a Ježíš ji soustavně nazývá královstvím božím - pokladu skrytému na poli.

(3) A konečně od chvíle narození začíná mít člověk stále se zdokonalující smrtelnou duši, tzn. na jedné straně ustavičně se doplňující a obnovující schopnost žít v tomto světě z hmotných sil člověka, z vlivů prostředí, ve kterém se člověk ocitl a ve kterém slouží vesmírovému vývoji života. Na druhé straně dostává k tomuto vesmírovému způsobu života po lidsku pojatém bez přestání sílu ze své nestvořené části k tomu, aby mohl žít tak, že se vrací - aniž o tom ví - do věčného života, kam nemá vstup ani zvíře, ani rostlina, ani nerost.

Napřed musí člověk rozvinout stvořenou základnu (1), aby unesla bez úhony rozšířené vědomí během pouhého jednoho života ve hmotě. Jak to dokázat, ukázal Ježíš svým životem do „třiceti let“.

Pak se Ježíš musel vypořádat s vládnoucí smrtelnou duší, jejíž dosavadní právo vládnout končilo dosažením „třicítky“, což přineslo vstup do Jordánu. Pak byl Ježíš zaveden duchem na poušť, aby uvedl smrtelnou duši do jejích mezí a zároveň do nové funkce jako oddanou Ježíši všemi jejími schopnostmi, nejen tělesnými, ale i rozumovými a citovými. Tím byly zjednány podmínky pro učednictví dvanácti učedníků. „Tříleté“ učednictví bylo do podrobností vysvětlenou metodou, jak smrtelného člověka převést do služby nesmrtelnému pomocí služby bližnímu, která byla prováděna bez zájmu o sebe.

Definice postoje člověka ve fázi učednictví, nikoliv ve vyšší fázi, se dá vyjádřit takto: Další postupné zříkání se svého a svých služeb až ke hranici osobního prospěchu a touhy po osobní spáse.

Kdyby byli učedníci přestali toužit po osobní spáse, nebyli by dokázali doprovodit Ježíše až před kříž a v případě Jana až pod kříž. Tedy ke ztrátě svého má se během učednictví připravovat ztráta sebe, kteroužto přípravou je odstup od sebe a od touha být osobně spasen.

19. 11. 1989

7. Ztráta sebe

Doufám, že neuniklo vaší pozornosti, že ztráta svého, tj. zřeknutí se všeho, co považujeme za své a proto je nám to blízké, toto zřeknutí proběhlo u učedníků, tj. v naší celé duši (její celek je znázorněn dvanácti učedníky) jen přičiněním víry v Ježíše Krista, rozuměj Boha, který je naším Spasitelem. Víra vzbudila „spícího“ Boha k jiné než obvyklé činnosti. Vizte spícího Ježíše na rozbouřeném jezeře na korábu, na němž se topilo všech dvanáct učedníků. Tam víra v moc Ježíšovu způsobila utišení bouře. Ale při ztrátě sebe jde o víc než o utišení bouře.

Dále se nedá postupovat dosavadním způsobem, který byl úplně dostačující až pod kříž, tedy vírou. Bůh je už vírou probuzen, tj. člověk Bohu vírou v Něho umožnil, aby zatím člověka vybavil „zázračnou“ mocí, tj. svou mocí, větší než obvyklou.

Opakuji, že podle Jana XIII, 21 - 30 víme, že se Ježíš dobrovolně zmařil na kříži. Bylo to jen pokračování v dobrovolné oběti, kterou nám Ježíš začal zpřístupňovat svým narozením v Betlémě, rozumějte narozením Boha v naší duši a v našem těle. Zde je řeč o smrtelné duši a o smrtelném těle. (Jen pro zjednodušení výkladu tvrdívám, že smrtelná duše se začíná formovat teprve od chvíle narození člověka, protože se nemíním dotýkat biologické adaptace.) Také Spasitel se zrodil ve smrtelné duši a ve smrtelném těle a s ohledem na ně žil mezi námi jako Ježíš. I v nás je tentýž Bůh narozen v našem lidském těle a obdařuje svou přítomností lidskou duši od chvíle našeho narození. Zde by bylo důležité se zastavit u jednoho Ježíšova podobenství; podobenství o hostině:

Jeden člověk chystal velikou večeři a pozval mnoho lidí. Když měla hostina začít, poslal svého služebníka, aby řekl pozvaným: „Pojďte, vše už je připraveno.“ (Luk XIV, 16 - 17)

Kdybychom tuto větu předložili k výkladu bl. Janu van Ruusbroekovi, věděl by, že tím zvoucím člověkem je Král, který skrytě kraluje v naší duši má všechno připraveno ke svatební hostině s naší duší. Celý náš pozemský život je pozvánkou na tuto svatební hostinu, na které vedle naší nesmrtelné duše - Nevěsty Beránkovy - budou také vlastnosti smrtelné duše, ty moudré družičky.

Bůh bere na sebe především úlohu nesmrtelné duše, která vytváří pomocí lidské tělesnosti, smyslů, rozumu a citu smrtelnou duši, která, už za vylíčených okolností, bere na sebe úlohu ďábla, a pak, až se zbavila této funkce, úlohu dvanácti učedníků. I z této funkce musí být nesmrtelná duše odvolána. Stalo se Ježíšovým ukřižováním a děje se tak pořád. Ty přechody (z nichž jsme si vysvětlili narození ve stáji v Betlémě, opuštění rodiny Ježíšem, a toto jeho opuštění napodobili učedníci vnitřním opuštěním svých rodin) jsou stále náročnější, ale měly by být také stále rychlejší. Ne si umírat celý život a ne a ne umřít! Nejsou-li rychlejšími, je to způsobeno doznívající setrvačností minulého vedle už existujícího nového. Právě toto směšování pocítujeme zvlášť bolestně.

Naštěstí ono Nesmrtelné, Ježíš Kristus, přejímá funkce smrtelné duše, jednu po druhé. Při Ježíšově kříži už smrtelná duše funguje jen trojím způsobem, a to způsobem Jidáše, způsobem dalších deseti učedníků a způsobem svatého Jana Evangelisty. Pod křížem je také ukázáno, že jedině Janovi je dána do jeho vědomí nesmrtelná duše, Panna Maria, jako průvodkyně na nějaký čas. Postup tohoto předání, jeho rozvoj až ke konečnému vítězství věčného života je v celém jeho průběhu znázorněn jako Zjevení v Janově apokalypse.

Na kříži, před ním a po něm není opomenuto nic, čím lidská tělesnost musí přisluhovat při ztrátě sebe. Ježíš tu představuje do všech podrobností lidskou tělesnost. Napřed se lidská tělesnost domáhá pomoci nejlepších lidských vlastností, symbolizovaných třemi učedníky, ale ti usínají v zahradě Getsemanské. Pak je člověk svědkem toho, že ho opouští vědomé spojení s Bohem, které do té doby měl k dispozici. Pak lidská tělesnost musí poodstoupit, aby nebránila při přechodu „do pekel“ a při přechodu do zmrtvýchvstání a posléze při nanebevstoupení. Touto částí Ježíšova života byl podrobně rozpracován vstup Eliáše v těle do stavu nebe. Jde v podstatě o přeměnu pocitu tělesnosti do stavu netělesnosti a odtamtud do stavu nebe. Ovšem Ježíš už před tím znal svou tělesnost jako stav, a proto mohl říci obecně, že syn člověka nemá na zemi místa, kam by hlavu sklonil. Jinými slovy: Myslí-li si, že je tu na zemi domovem, zaměňuje návštěvu v cizině za domov.

Promiňte, že vzhledem k obtížnosti tématu považuji za nutné stále opakovat, co pro danou fázi výkladu má být uvědomělé:

Srovnajme chování lidské smrtelné duše a z ní vyplývajících schopností a popudů, jak postupně začínají jednat jinak než dříve.

1. Dokud člověk jedná jen podle vlastní vůle, je duchovně mrtvý a stará se o duchovně mrtvé a o sebe, duchovně mrtvého. Protože mu chybí základní informace, odkud ustavičně přijímá život, nezjevuje se mu pravda o soustavném vytváření jeho života z Boha, a není si vědom toho, že tvůrčí akt Boží ustavičně pramení z Boha. Kdyby si byl toho vědom, začal by být jeho život vědomě Zjevením Božím. Také stvoření světa v šesti dnech by se mu začlo jevit jako stávající tvůrčí akt Boží toho času dovršený existencí člověka, tj. kabbalisticky řečeno šestkou, kterou prolíná sedmý den Božího odpočinku. Ale ten odpočinek, jinde nazvaný Božím Pokojem, existuje pořád, samozřejmě dříve než jej oznámil učedníkům Ježíš a přenesl jej se všemi důsledky do jejich vědomí, aby jejich vědomí dokázalo asimilovat bez nežádoucích následků seslání Ducha svatého.

2. Vzdá-li se člověk vnitřně svého, jako učinili učedníci Páně, poprvé v jeho pozemském životě se mu zjeví, že jedná z Moci Boží, jestliže nejedná a pokud nejedná jen pro sebe, nýbrž stejnou měrou pro bližního. Působení Ježíše v učednících muselo mít „zázračný“ účinek jejich jednání ve prospěch bližního. Zázračné na tom bylo jen to, že všichni jednali z Moci Boží z téže Moci jednal i zázračně uzdravovaný, dokonce i z mrtvých vzkříšený. Konkrétně z moci Ježíšovy. Učedníci nepotřebovali pochopit, jak je možné, že jim jde pomáhat bližnímu bez osobní námahy a jen z vůle postiženého bližního. (Obdoba andělského navštívení Panny Marie, která nepotřebovala pochopit, že může počít bez pomoci muže). V té době si však začli učedníci přivlastňovat jak Ježíše, tak i schopnost dělat zázraky. Všech těchto chyb jsem se postupně dopouštěl i já od svých sedmnácti let (a tak jsem se postupně přestával lišit od člověka Bohem nenavštíveného), a proto mohu správně posoudit stav učedníka. Všimněte si, že ty „tři roky“ učednictví neznamenají počet let, nýbrž označení dalšího zaslíbení vstupu Zjevení Božího do lidského vědomí. Připomeňme si podmínky toho vstupu na přechodu do dalšího stupně vědomí. Jan ve svém Zjevení rozeznává čtyři stavy vědomí (čtyři jezdce apokalyptické). Při přechodu z jednoho stavu vědomí do dalšího je nutno „zbourat a zničit“ předešlý stav. Ty přechody jsou těžké, neboť

3. Ježíš jedná na kříži sám ze sebe a tak dává najevo, že je Spasitelem všech (sic!), neboť už nejen žije ve všech („chrámem Božím jste“) ale jedná zvláštním způsobem v těch, kteří se stali jeho učedníky, a to tak, aby došli spásy. (Řekl jsem jinde, že Bůh jedná jinak v kameni, než v rostlině, zvířeti, než ve světsky jen pro sebe žijícím člověku, než v učedníku atd. Rozhodující pro odlišné jednání Boží je stav organismu, ve kterém Bůh působí). Nezapomínejme, že Ježíš představuje se všemi učedníky kompletní lidskou bytost, tedy každého z nás, čímž je řečeno, že všichni dospělí lidé jsme schopni projít pomocí čtyř stavů vědomí až k

trvalému spojení s Bohem. Ztráta sebe postupuje paralelně s nabýváním Sebe, tedy života jako Zjevení Božího, jako součást Zjevení Moci Boží. Kdybych se byl pomocí ztráty sebe do tohoto stavu nedostal, byl bych např. v koncentračním táboře nepřestal trpět a nebyl bych za všech okolností žil vnitřně svobodně po dobu pěti měsíců. Před tím ale bylo nutno projít očistcem, který byl charakteristickým pocitem opuštěnosti od Boha (proto Ježíš volá na kříži „Bože, proč jsi mě opustil?“ Stav pocitu opuštěnosti od Boha je nutný k tomu, aby se mohly prožít další stavy.)

Myslím, že jsem už někde jinde psal, že stav pocitu opuštěnosti od Boha, který u Ježíše trval na kříži velice krátce, jen do chvíle, kdy Bohu odevzdal **svého** ducha, u mne trval čtyři dny, tedy první čtyři dny pobytu v koncentračním táboře. Upozorňuji, že intenzivní pocit opuštěnosti od Boha může nastat jen u toho, kdo žil před tím v pocitu spojení s Bohem, takže o sobě mohl prohlásit „já a Otec jedno jsme“. Jsou jiné nižší druhy opuštěnosti a i ty působí velkou trýzeň lidské duši, jak o tom píše svatá Terezie v Hradu nitra. Ale ty jsou způsobeny spíše tím, že člověk ještě neztratil sám sebe, jímž mu je dočasný střed života namísto pravého věčného středu.

Opuštěnost tedy může dosahovat různé stupně. U toho, kdo před opuštěností byl vědomě spojen s Bohem, má nejkrutější podobu. Kdo nepoznal, co je stavem vědomého spojení s Bohem, ten si nemůže ani představit, co je stav opuštěnosti od Boha. Je-li člověk opuštěn přáteli nebo zbaven zdraví, jde o druh opuštěnosti nepatrné intenzity ve srovnání s pocitem opuštěnosti od Boha. To je trýzeň nikoliv jen vnější a vnitřní, nýbrž stav beznaděje, kterému správně říkáme „očistec“. Tento stav opravdu očisťuje a liší se od stavu pekla jen v tom, že ve stavu pekla se člověk cítí navždy zatracen, přestože se mýlí. Nikdo mu to nevymluví. Proto musel Ježíš po své smrti na kříži vejít do stavu pekla a s vědomím kam a proč tam vstupuje. Kdyby tam nevstupoval (a ten jeho vstup se stále opakuje, pro každého, v kom stav pekla dozraje. To je nedílná součást spasitelského úkolu Kristova), pak by duše ve stavu pekla tam opravdu zůstaly navždy. Konkrétně pro Ježíše byl ve stavu pekla Jidáš a bylo nutno ho z tohoto stavu vymanit, protože Jidáš si myslel, že si zaslouhuje věčné zavržení. V tomto smyslu je tedy Jidáš ukázkou ztráty sebe stavem pekla. Víte však, že by nevzniklo křesťanství, kdyby se byl Jidáš nestal zrádcem, kdyby se byl ke zrádcovství jen připravoval. Křesťanství má být pokrokem, jakýmsi novým náboženstvím vedle náboženství starších, a musí ukazovat na nutnost spásy křížem Kristovým a naší tělesností. Připojte si tento výklad ke Zj XIII a dalších kapitol.

30. 11. 1989

8. Tři dni do zmrtnýchvstání

jsou tedy důležitým mezičlánkem vzestupu duše k Bohu. Je to článek „kratší“ ve srovnání se „třiceti léty“, „čtyřiceti dny“ a „třemi roky“, které předcházejí tomuto článku ve vývojových souvislostech. Vzpomeňme i toho, že tři je číslem znamenajícím zaslíbení, které je obsaženo i v trojjednosti atomu (elektron, proton, neutron). I tam je připraven pro člověka vstup do věčnosti. Říkám pro člověka, protože jen jeho struktura organismu člověka předurčuje k tomu, aby v těle vstal z mrtvých. Např. struktura zvířecího těla je ve stádiu pouhého zvířecího rozmnožování a nikoliv ve stádiu přípravy ke spojení s věčností. Ovšem neměli bychom zapomínat, že náš pocit oddělenosti od zvířat nám sice umožňuje je i rostliny pojídat, nezbavuje nás však povinnosti v nich vidět své mladší bratry a sestry. Podílejí se více než tušíme svým bratrstvím na našem duchovním vývoji, takže můžeme směle tvrdit, že bez jejich pomoci bychom nepřekonalí stav tělesnosti tak, abychom její pomocí mohli být spaseni. Tímto způsobem všechna zvířata, rostliny a celý vesmír s námi jednou budou ve stavu nebe, ačkoliv sami o sobě tam nemají přístup. Ten je jim zjednaný jejich obětí za člověka. Všichni a všechno se za sebe vzájemně obětujeme a všichni z toho máme společný prospěch. (Byl bych nerad, kdybyste si mysleli, že zvířata a rostliny se za nás obětují, když se nechají od nás sníst nebo zotročit. Jejich oběť spočívá v našem genetickém záznamu, s nímž vcházíme do pozemského života. Bylo vysvětleno dříve.) Se všemi zvířaty a rostlinami v sobě stále chodíme, a máme s tím občas velké potíže i velkou blaženost.

Člověk má tendenci přivlastnit si i to, co vědomě získal od Boha, např. Boží Moc a Boží Svatost, ale toto přivlastnění nesmí stát mezi ním a Bohem, jinak by nemohl vstoupit do stavu nebe. Takhle je tomu s lidmi třetí kategorie, jimiž jsme my všichni. Jinak tomu bylo s Ježíšem. On měl a má úkol všestranného Spasitele úrovně vědomí, která dospěla až k nebi, ale ne do nebe. Tady se rozchází úplně příklad Ježíšův s postupnými lidskými stavy, protože lidé třetí kategorie mají jiný úkol než Ježíš Kristus. Ale je to rozchod jen v úkolu, nikoliv ve faktu. Na jaký úkol se Ježíš v hrobě připravoval? První úkol prozradil ženě, které se zjevil v zahradě: „Nedotýkej se mne, neboť jdu k Otcí.“

Od pocitu jednoty s Otcem byl odtržen v okamžiku své smrti na kříži. Tato jednota musela být nahrazena vyšším a všestrannějším způsobem, než jak se může pociťovat v těle. Tělesnost je pouhým prostředkem k tomuto spojení, a když dosloužila jako prostředek, musí se člověk obejít bez tělesnosti.

Druhý úkol, k jehož splnění dospěl Ježíš třemi dny v hrobě, je poučení, které dal dvěma učedníkům jdoucím s ním do Emaus. Vylíčil jim podle starozákonních proroků, že se muselo stát všechno, co oni prorokovali, řečeno srozumitelněji, co oni už před narozením Ježíšovým prožili a čím sami prošli. Cesta Páně byla dokonale připravena a dokumentována prožitkem nejvýznamnějších lidí, kteří žili před Ježíšem. Jinak řečeno: Ve všech těch zasvěcencích Ježíš Kristus už prožil jejich

vzestup k Bohu, a kdyby to byl neučinil, nabylo by jeho narození nežádoucí podtext, že před tím nebyl Spasitelem, a že tedy nevznikl jeho úkol Spasitele teprve chvílí jeho narození v Betlémě, nýbrž že jde o věčný spasitelský úkol.

Na pořadí z dalších úkolů je třetí, který spočívá v tom, že Ježíš maličko „podešel od svých učedníků, aby se k nim mohl nakrátko vrátit tak tělesně, jako s nimi žil po tři roky, neméně tělesný, ale už z hrobu povstalý a tělesně vybavený novými dary, kterými před tím disponoval převážně jen vnitřně a nikoliv zevně, protože tyto úkoly měly naznačovat zprostředkovatelskou úlohu lidského života.

Ježíš se řídil tělesností cesty k Bohu, v tom smyslu šel podle Mojžíše, a řídil se též duchem cesty k Bohu, a v tom smyslu šel podle Eliáše. tyto dva prostředky poněkud vysvětlím až na konci této knihy.

30. 11. 1989

9. Padesát dní do seslání Ducha svatého

A teď už se lidské úkoly zase natrvalo nesou vedle poslání Ježíšova. On vstupuje do nebe, ale zanechává na zemi učedníky čekající na jeho návrat, aby také oni mohli vejít, kam On odešel. Neměli o tom představu, protože vedení se u nich projevilo dvojím způsobem, z nichž jen jeden mohli předvídat, že budou nadále živi v těle a budou hlásat učení Ježíšovo, ale nemohli vědět, jak se osobní vedení Ježíšovo promění na neosobní vedení duchem svatým, kterého jim Spasitel poslal po 50 dnech. Také nevěděli, jak dlouho mají ještě zůstat v těle na zemi a co všechno jim zbývá ještě v těle provést na bližním a na sobě. Toto druhé se dověděl po více než dvaceti létech svatý Jan a všechno podle svého zjevení napsal na ostrově Patmos. A jestli se sami dostali dál než bližní, museli se o sebe postarat jinak než o bližního. Na nás lidech třetí kategorie se má ukázat, k čemu je lidský život určen podle věčné moudrosti. Zajisté ke spolupráci se stvořeným a s Bohem tak, aby se stvořené nově utvářelo, ale aby se též vracelo do svého věčného Zdroje. Máme též dospět k dalším blahoslavenstvím, o kterých mluvil Ježíš v horském kázání. První z nich, které byste asi nenašli ve výčtu blahoslavenství, je pokoj, který pochází od Boha, který Ježíš sdělil učedníkům dříve než mohli přijmout Ducha svatého. Právě z tohoto převodu Pokoje od Boha na člověka je patrné, jak zevrubně bylo připravováno seslání Ducha svatého po tom všem, co učedníci měli za sebou, počínající vzdáním se rodiny, přes učednickou dobu, dobrodiní prokazované bližnímu přímo mocí Ježíšovou, přes dočasnou ztrátu víry většiny z nich a období odevzdání ducha v podobě nové víry navozené mocí Ježíšovou, jeho utrpením a pobytem v hrobě. Víme, že apoštolové plni Ducha kázali pohanům o Kristu a o potřebě nápravy.

A tu se stávalo, že na část uvěřivších viděli sestupovat Ducha tak jako na ně před tím. A jen ty křtili. Toto sestoupení Ducha se však

dostavilo jen v míře připravenosti křtěných, nikdy tak mocně, jak sestoupil Duch na apoštoly. Proto musel svatý Pavel ve svých listech pořád burcovat pokřtěné k vytrvalosti ve víře a ve ctnostech, zatímco příprava učedníků byla v oněch 50 dnech tak dokonale dovršena, že toho nikdy nebylo třeba. K tomu je nutno opakovat, co bylo podstatou této přípravy. Učedníci Páně byli do své plnoletosti buď otci rodin nebo sluhy společnosti nebo učedníky u svatého Jana Křtitele. Představiteli prvních dvou skupin byl otec rodiny Petr a celník Matouš, představiteli třetí skupiny byl sv. Jan Evangelista a sv. Bartoloměj. Otec nebeský vybral všechny, jak pravil Ježíši, i Jidáše. Ježíš měl vyšší druh poslušnosti než jeho žáci, a ten byl nastolen jeho zrození partenogenesí z Panny, tzn. Zjevením božím, přímou Vůlí boží. Tak se stal Ježíš učitelem učedníků, ale nejen svou řečí a příkladem, ale i ustavením Božím, tzn. na podkladě Zjevení božího, kterého se dostalo Ježíšovi, když zval učedníky.

Další příprava učedníků pak probíhala jednak z moci tohoto Zjevení, jednak z povahy učedníků, z jejich založení, a to vyvedením z rodinného kruhu do společenství s bližním bez příbuzenských vztahů. Tato fáze výchovy musela dospět až k samovolné službě bližnímu, a to u všech, i u Jidáše, který dokonce tuto službu někdy stavěl nad poslušnost vůči Ježíšovi, protože byl Ježíšem pověřen jako jediný ze dvanácti, aby rozdělával, co dostávali od vděčných lidí, zase mezi lidi a jen zbylé pro potřeby těch dvanácti. (Viz rozmnožení chleba) Pokušení Jidášovo zradit Mistra nevzniklo jen Jidášovou povahou, nýbrž i příkazem Ježíšovým o tom, co je jeho dočasným úkolem, určeným jen na dobu učednictví. Pro nás je tento fakt, vymknutí Jidáše ze soustavného působení Ježíše směrem k osobní vůli Jidášově, velmi poučný. Mezi učedníky existoval protipól Jidášův, svatý Jan, a ten nebyl zasažen jedem vlastní vůle jen proto, že se nikdy nevzdaloval od Ježíše v tom nejširším smyslu slova. Janova činnost během tří let učednictví tedy byla daleko trpnější povahy než u ostatních učedníků. On přecházel daleko dříve než ostatní učedníci k pravé trpnosti (nikoliv k nečinnosti), ze které pramení metafyzická zkušenost, ke které byli všichni vychováváni, a která už nemá povahu osobní, nýbrž nadosobní zkušenosti. Z přípravy k této zkušenosti ovšem předcházelo zoufalství jedenácti ze dvanácti nad tím, co se stalo s Ježíšem na kříži. My se k tomu vrátíme až v pojednání o Zjevení sv. Jana. Je poučné, že učedníci jen trpně mohli zblízka přihlížet umučení a pohřbení Ježíše. Trpnost nabývá na cestě k Bohu stále větší váhu, jak dovozuje svatá Terezie ve Hradu nitra. byla řeč o pravé trpnosti. Ta vzniká přímým působením Božím tedy zjevením, jak tomu bylo při seslání Ducha svatého a před tím Pokoje. K pravé trpnosti se dorůstá též soustavnou láskou k bližnímu. Obojí, zjevení a láska, se doplňují, a jedno bez druhého omezuje pravou trpnost. Všimněme si, jak byl Jan dále vychováván v

pravé trpnosti oddaností ke své matce Panně Marii, a tak dlouho, až dorostl k vidění konce světa a znovuzrození, a obojí popsal ve Zjevení.

Neměl by nám uniknout ani výrok Ježíšův k nevěřícímu Tomášovi, který nebyl přítomen při prvním zjevení Ježíše učedníkům. Ježíš mu řekl: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ Mezi učedníky nebyl ani jeden, který by byl uvěřil aniž by byl před tím viděl, tj. měl příležitost se seznámit s tím, komu má uvěřit. Všichni tu příležitost měli. Nebylo co vyčítat Tomášovi. Ježíš se svým výrokem obrací k nám, kteří jsme nežili vedle Ježíše a nemohli jsme se přesvědčit o jeho zmrtvýchvstání. Setkal jsem se s blahoslavenstvím těch, kteří neviděli vstát z mrtvých Ježíše a uvěřili, že z mrtvých vstal. Byl jsem jedním z těch blahoslavených zdánlivě až ve svých 17 letech takto: Neviděl jsem nikoho vstávat z hrobu, ale pocítil jsem zcela jasně, že ve mně začal žít Někdo, kdo před tím ve mně vůbec nežil. Poznal jsem jej podle toho, že mě miloval více než kdokoliv z lidí. Ta láska byla ve ně tak silná, že jsem nemohl z jejích osidel uniknout a nechtěl jsem, abych z nich unikl. Ale to nebyla celá podstata toho blahoslavenství. Ona mne zbavovala lásky k sobě a učila mne sebe nenávidět, ačkoliv neproněsala ani slovo nenávisti. Nenávist k sobě vznikla tím, že jsem si byl vědom propasti zející mezi láskou k sobě a nezištnou láskou Boží, kterou jsem si ničím nezasloužil, ani jsem nebyl schopen ji opětovat. Tomuto stavu předcházelo další, neméně mocné blahoslavenství, které bylo tím větší, že jsem je Bohu nepřisuzoval. Nevěděl jsem, že je v nás všechno připraveno od chvíle našeho narození na svět pro velkou hostinu (Luk XIV, 17), jen my se stále vymlouváme, že nemáme kdy, abychom se k ní dostavili. Věděl jsem také náhle, že jsem byl mezi těmi, kdo se neustále vymlouvali na všechno možné, proč nemohou k hostině přijít. Podstatou těch výmluv byla láska k sobě a ke svému. Člověk prostě pro tuto sebelásku nemá zájem o to, aby vyhověl zvaní Božímu. Člověk si neuvědomuje zvaní Boží, protože sebe přímo nepřičetně miluje. Jak mně něco třeba jen málo šlo, už jsem se chtěl v tom uplatnit, sebe strkat do popředí a předčit ostatní. Byl jsem od útlého mládí veden jinak událostmi než učedníci Páně, a proto jsem se nemohl stát ještě učedníkem. Ale bylo mně soustavně ukazováno: „Toto není pro tebe“, „toto také ne“, až konečně k čemu míříš, tam ti je cesta nadobro uzavřena. Proč byla uzavřena? Protože jsem měl pořád co dělat, na co jsem se mohl vymlouvat, že mě to dokonale zaneprazdňuje. Přesně tak jako se vymlouvali pozvaní na hostinu (Lk XIV, 18 - 19). Bůh však byl ke mně tak dobrý, že přišel do mého domu (vědomí) a dal mně najevo, že v něm je od chvíle mého narození. Nemohl jsem se omlouvat ani nevědomostí jiných lidí. Cožpak jsem byl slepý a hluchý, že jsem nevěděl, Kdo to ve ně působil ve chvílích mého sebevyprázdňení, které napřed vznikaly z vrcholného strachu o život a z bolesti neúměrné pro malého tvora, a pak ze vzteku, že nemohu pro někoho něco dobrého udělat. Cožpak všechny ty klíčové události k mému dalšímu duchovnímu vývoji byly

mnou vymyšleny? Stál jsem o ty operace za vědomí nebo o vidění neschopnosti mé i jiných lidí, stál jsem o to, abych se dostal bez nejmenší viny do koncentračního tábora? Stál jsem o to, abych v koncentračním táboře po čtyřech dnech očištění, dostal jedinečnou příležitost opustit sebe? atd. U jiných lidí se dostávají jiné události, podle toho, zda byli zkoušeni více nebo méně než já a jiným způsobem. Ale kdo se nám v těch událostech zjevuje? Mnozí neměli ani takovou matku jako já, která by je byla upřímně obětovala Bohu. Ale i ji vychovávaly události, tak tvrdě jako učedníky Páně. Bylo to v době, kdy jsem ještě nemohl pomýšlet na sebevýchovu, v mých dvou až čtyřech rocích. V sebevýchově jsem mnoho promeškal, zvláště do 17 let. Ale Bůh mně přičetl k dobru mou malou denní oběť za rodinu, která věřila v Boha. Simuloval jsem třináct let víru a soustavně. Jen před babičkou jsem ji simulovat nemohl, protože ona se mě týdně ptala, když se mnou šla z kostela: „Tak kluku, už věříš?“ V té věci jsem lhát nesměl a přiznával jsem opětovně až do svých sedmi let, že nevěřím. Pak už mě do kostela nevodila, protože jsem tam chodil sám, ale všechno jsem simuloval dál. Nakonec jsem tam vodil několik let dědečka, který by tam byl ani o holi nedošel. Ještě tedy měla babička jednou příležitost se přesvědčit, že nevěřím. Ale ve chvíli, kdy dědeček umírá, já nastupuji bez své vůle vědomou cestu k Bohu. Komu zde byla předána štafeta? Někomu, kdo si nikdy nepřál osobní spásu, protože na Boha, a tím méně na Spasitele nevěřil. Byli to jen lékaři, maminka, babička a dědeček, kdo si mezi sebou předávali doutnající oheň duchovního poznání? Kdo je ve všem jediným činitelem? My jsme jen moukou v podobě Boží (= o království Božím), kdežto žena (naše nesmrtelná duše), která má v ruce kvas, nám zůstává skryta. Všimněte si, kdy teprve se ta žena začne objevovat ve Zjevení svatého Jana. To už je těhotná a v bolestech pracuje ku porodu. Pokud se týče lidských pomocníků na duchovní cestě, střídají se ve své pomoci a také vyžadují naši pomoc a pak jsme my jejich pomocníky. Moje maminka nedohrála svou roli pomocnice v době, kdy jsem nebyl ještě schopen sebevýchovy. A už vstoupil na scénu bratr maminčin (strýc Franc) a donutil mě, abych studoval co mě nezajímalo, tedy jen kvůli němu, abych uklidnil jeho svědomí. To všechno je ta padesátka, která je v každém případě umožněna jen tím, že před lidskou nulou stojí pětka lidské tělesnosti. Není-li tomu tak, nevystopujeme tak snadno vedení událostmi.

Velmi instruktivní je vzájemná opakující se pomoc lidí mezi sebou vždy na vyšší úrovni. Tak např. 28. 10. 1939 jsem se loučil s maminkou s tím, že za čtrnáct dní složím v Praze poslední zkoušku. K té nedošlo, až po šesti letech, protože jsem se dostal 17. 11. 1939 do koncentračního tábora a vysoké školy byly do konce druhé světové války v ČSR zavřeny. Ale stalo se něco toho 28. 10. 1939, zase bez mého přičinění, jen proto, že toho bylo třeba. Nečekaně jsem věděl, že se ocitnu ve velkém nebezpečí života. Věděl jsem také, že přítom bude

znovu záležet na mamince, jak to se mnou dopadne. Řekl jsem mamince: „Budeš-li mě mít raději než Boha, musím zemřít. Vzdej se mě!“ Maminka s pláčem tvrdila, že čistá mateřská láska nemůže být hříšná a s tím jsme se rozloučili. Když však toho 21. 11. 1939 jsem byl vybídnut esesmanem, abych se připravil na smrt, maminka na stovky kilometrů ode mne vzdálená, zachytila stav mé bezmocnosti. A po mém příchodu domů koncem dubna 1940 mně řekla: „Pocítila jsem mocnou touhu tě znovu obětovat Bohu. Věděla jsem v tu chvíli, že se s tebou něco závažného děje, že snad jdeš na popravu. Vzdala jsem se tě a odevzdala jsem tě Bohu tak upřímně jako před těmi operacemi za vědomí.“ A já jsem se jen divili, jak jsem se tak bez lítosti vzdal života.

V Bibli se téměř vždycky ukazuje jen výslednice určitého růstu, např. zázrak nebo seslání ducha svatého atd., nebo se nám prozradí číslíčko jako „třicet let“, „čtyřicet dní“, tři roky“, „tři dni“, „padesát dní“ apod. Jen svatý Jan ve svém Zjevení opakuje jednu a tutéž událost na různých úrovních, abychom snáze pochopili, jak jsme vedení událostmi jak zevními, tedy zdánlivě výhradně zvnějšku přicházejícími, tak událostmi vnitřními až ke svatbě Beránkově a ke vstupu do Nového Jeruzaléma, do jediné vnitřní nesmrtelné individuality, do našeho od věků připraveného příbytku u Boha. Svým životem soustavně vzrůstáme do dalších a dalších událostí, což jsou fakticky stále nová zjevení, až se situace obrátí, a tomu se říká odborně obrácení světél, a tehdy náš život přestává být tažen kupředu jen a jen událostmi, protože se sám stává v našem vědomí zjevením. Tomu okamžiku říká svatý Jan „zažil jsem vytržení na ostrově Patmos a tam zjevení Beránka...“ Prožil v něm obrovské soužení všech lidí, neboť už neměl klamný pocit oddělenosti od nich. Marně čekali křesťané, že se to stane a že nastane nějaký fyzický konec světa nějak etapovitě. Ten konec nastane jen v duši každého člověka, který se ocitl v procesu ztráty sama sebe. Ještě důležitější je vědět, než začnete se mnou číst zjevení svatého Jana, že ten konec, právě jako začátek uvědomování si nového života, probíhá silou Spasitelovou.

Můžete mít klamný dojem, že ty konce jsou nesmírně těžké. Ale není tomu tak, jsou jen nesmírně závažné. Ve Zjevení svatého Jana se už nemluví o událostech, nýbrž o závažnosti vnitřních změn. Čím více se chýlí úloha tělesného prostředníka ke konci, tím mocnější je pomoc Spasitelova. Tím že otevírá různé pečetě, umožňuje člověku, aby se k dosavadní pomoci Boží přidala další, úměrně k tomu, jak se člověk podílí na spolupráci se Spasitelem. Učedníci Páně se během padesáti dní vzdělávali v tom jak dokonaleji spolupracovat s Bohem při získávání duší pro království Boží, tj. pro vládu Boží na zemi, rozuměj i v lidském těle.

2. 12. 1989

10. Jan dorůstal vedle Panny Marie ke Zjevení na ostrově Patmos

Jan se vracel ke svému nenarozenému a nestvořenému základu jako by se byl nikdy nenarodil a začal znovu zažívat život jako souhrn zkušeností, pocházejících jednak z objektivizace Boha, a vlivem té starozákonní představy, jako pojetí někoho, kdo přichází zvnějška, jednak jako uložení a strávení této představy v nitru. To co se strávilo v nitru, se pak začne projevovat v trochu pozměněné a hlavně hodně doplněné souvislosti znovu. Na toto rozdělení celého Zjevení na dvě části ještě upozorním. budu moci snadno srovnávat krok za krokem zkušenost Janovu se svou. Rozdíl v nich je jedině v tom, že jsem neměl k dispozici ani starozákonní ani novozákonní představu o Bohu, neboť jsem do zjevení vešel v sedmnácti létech jako nevěřící. Má pozice byla v něčem snazší a v něčem mnohem těžší, což je dáno dualistickou podstatou lidské tělesnosti. Ta si bez víry v Boha všechno, co vnímá, převádí do párů dvojic jako věřící, tedy především do rozlišování relativního dobra od relativního zla, ovšem stejně krátkozrace jako učedníci Páně, pokud se vůbec učednicí stane. Mluvím o lidské tělesnosti. Může se stát, že se vůbec nestane učednicí Páně. Vždyť z učedníků Ježíšových jen málokterý se stal i tělesně učedníkem. Protože se na cestě existenční nesměla vynechat tělesnost; byla-li učedníky opomíjena, museli všichni až na Jana zemřít násilnou smrtí. Tělesnost ani u Jana nesměla zůstat stranou. K Eliášovu řešení cesty nedošlo však ani u Jana, protože ten se tohoto řešení vzdal ve prospěch Panny Marie už pod křížem, a ta potom došla existenční cestou až do konce, tj. byla na nebe vzata, aniž by potřebovala zemřít fyzicky. Jan přitom byl a líčí tuto zkušenost v závěrečných kapitolách Zjevení. Nebudu se tím proto zabírat, protože bych musel s vámi podrobně projít znovu Ježíšovým životem. Stačí říci, že svatý Jan snědl, to jest zažil všechno, co zde vypráví. Ale v první části všechno jen postupně vstřebával (do desáté kapitoly) a pak všechno vstřebané postupně nám předával.

Byl vybídnut k tomu, aby naspal, co viděl (Zj I, 19) a přednesl to především sedmi církvím, které založil v Malé Asii (Byly to církve v Efezu, Smyrně, Pergamu, Thyatirech, Sardách, Filadelfii a v Laodikeji). Jejich členové nebyli Židé, nýbrž pokřtění lidé všech tamních národů, ovšem i Židé. Napřed se tedy zabývá lidmi, které osobně znal a píše jim apoštolské listy, které jsou podobné epištolám svatého Pavla. Stojí za povšimnutí, ale není k nim třeba výkladu toho druhu, jaký začíná kapitolou čtvrtou.

Čtvrtou kapitolou začíná převedení vnitřního stavu do obrazového vidění, zprostředkovaného vytržením ducha (Zj IV, 2). Odtud začíná chybný výklad všech, kteří neprošli toutéž vnitřní zkušeností jako svatý Jan. Tím trpí výklad celého Starého i Nového zákona. Celé bohaté dějství se chybně vykládá jako příčina a nikoliv jako následek vnitřních stavů. Tak např. Adam a Eva pojedli ze zakázaného ovoce a tím se

odsoudili k pádu z ráje do našeho slzavého údolí. Jedno jablko a tak hrozný pád. Jak mohl takový výklad obstát po tisíciletí. V skutečnosti šlo o vnitřní vývoj, který je velmi lapidárně znázorněn pojezením jablka ze zakázaného stromu. Říkám-li, že šlo o vnitřní vývoj, dopouštím se vědomě i já chyby, abych tuto chybu mohl vytknout, a též proto, aby ji nikdo nepřešel bez povšimnutí. Měl jsem napsat, že jde stále o tutéž šťastnou vinu, se kterou vstupujeme do pozemského života, abychom jedině tam mohli pojídat zároveň ze stromu života i ze stromu poznání dobrého a zlého. Ještě lépe: Abychom rozeznáváním relativně dobrého od relativně zlého a dodržováním relativně dobrého porušili relativní rovnováhu, existující uvnitř zákona dualismu, a tak se dostali z relativního dobra k absolutnímu dobru, a byli pak „jako jeden z nás“ rozuměj vědomě věčných, už osvobozených z poddanství dualistickému řádu. (Gen III,22). Stejně snadno bych mohl vyvrátit chybný výklad o potopě světa, o zmatení jazyků při stavbě Babylonské věže apod. Ale na to zde není místa. Stačí, že jsem předvedl chybný výklad z Ezechiela, pak XXXVII.

Extáze oděná obrazem je vytržením ducha do děje, který se neodehrává na zemi, nýbrž v lidské duši zřecově. O tom obrazu platí totéž, co o běžném ději **zasazeném do vnímání hmotného světa**, v němž žijeme. Je tam „ted' a potom“, Jan to zdůrazňuje, ale též příslib, že se to všechno stane brzy (Zj III, 11 a jinde dále).

Ve skutečnosti však se líčí konec světa a znovuzrození tak, jak o něm mluvil několika slovy Ježíš k Nikodémovi (Jan, III, 3) a jinde o posledním soudu (Mat XXV, 31 - 46), který musel předcházet znovuzrození. Ve Zjevení svatého Jana je obojí líčeno jako obsáhlý proces plný těžkostí, ale všechno je v něm velmi časově blízké, neboť jde v něm o žijícího člověka, nikoliv o vzdálenější posmrtný stav nebo proces. Ptá-li se někdo jako při líčení posledního soudu, „kdy jsme ti, Pane dali jíst“ atd. prozrazuje, že nic neví o tom, že Bůh je si v nás vědom, a že tedy cokoli dělám pro nejnepatrnějšího tvora, v Božím vědomí dělám pro Boha. Kromě toho současně žijeme nikoliv jen na úrovni, které jsme si vědomi, nýbrž i na dalších šesti, kterých si vůbec nejsme vědomi. Budeme o nich hodně číst ve Zjevení. Svatý Jan se však dovolává i událostí, které toho času probíhaly na naší pozemské úrovni a on se o nich dovídal např. z doslechu, jako o Neronově mučení křesťanů. Byl citlivější než my ve svém pocitu oddělenosti a ve svém životě, který vedeme jen pro sebe. V tom se podobal Ježíši, který měl soucit s každým trpícím. Z Janova líčení poznáváme, že věděl o velkých zemětřeseních, která tehdy postihla Středomoří, věděl o vpádu Parthů do říše římské atd. Z toho si můžeme udělat představu, kdy bylo zjevení napsáno. Z těch událostí bychom neměli dnes vyvozovat nic víc, než odhad doby, kdy Jan Zjevení psal. Číst Bibli, ve které se prolínají tehdejší události se zjeveními zasvěcenců, dokáže správně jen ten, kdo na jedné straně se dopátrá toho, co se tehdy dělo, a na druhé straně

rozliší toto dění od stavů duchovně poznávajících, kteří převádějí své stavy do dějů dost se přibližujících zevním událostem. Vykladač by měl přijmout aspoň thezi, že se všechno rodí zvnitřka. Duchovní stavy jsou řídelnou oblastí všech událostí, přičemž stavy oděné do obrazů, jsou už samy o sobě dost vzdálené bezobrazné příčině stavů. Zkoumáme-li např. chemické složení semene rostliny, nesetkáváme se vůbec se životem, který je v semeni uložen a o němž víme, že tam uložen je. Zkoumáme tedy jen charakteristické projevy života, nikoliv život sám. Tak je na tom dnešní biologie a tak byl na tom i svatý Jan, když se snažil o analýzu obrazem toho, co zažil zaručeně bezobrazově. Jenže ten proces přechodu z bezobrazovosti do obrazů je do té míry simultánní, takže svatý Jan mohl bez těžkostí obrazem líčit připravené Nic k přechodu do obrazu už jen v obrazech. Je tedy v celém Zjevení analyzujícím biologem. Nejbližší je Jan základní pravdě v začátečních verších svého evangelia, kde se nám jeví jako analyzující filosof. Uchyluje se tam k pojmu Logos a k počátku, i když ví, že jde o počátek nikdy nezačínající, ale jen o počátek neustále vznikající a pokračující. Bůh je věčný a proto nemá počátek. Cokoliv je stvořeno, má svůj počátek, ale neví, že ho nemá jen jednorázovým stvořením, nýbrž stále udržovaným počátkem. Ježíš správně řekl Nikodémovi: „Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských?“ Jan mluvil o nebeských věcech pozemskými obrazy. Východisko z nouze: Aby mohl vůbec mluvit o nebeských věcech. (Jan III,12 a celé Zjevení Janovo). Jan mluví o pozemském odrazu věcí nebeských, a tato metoda zmátla mnohé vykladače Zjevení. Dosud marně pátrají po budoucích pozemských událostech, jejichž zdrojem byl vnitřní stav Janův. Tam budu na rozdíl od nich stavět výklad Zjevení. Naštěstí nebyl Jan sám, kdo tyto stavy zažíval. Mám právo mluvit jen za sebe: Spasitel i u mě otevíral pečetě knihy života. Sám jsem neotevřel ani jednu. A tak tomu bylo u všech mých předchůdců. A přece, kdyby nebylo lidského života, nebyly by ty pečetě nikdy otevřeny.

Znovu se odvolávám na Oprávnění z první kapitoly tohoto spisu, na oprávnění, ke kterému jsem dorůstal od operací za vědomí až po dnešek. Rozhodný zvrát však u mě nastal až v koncentračním táboře, když jsem se vymanil z relativní jistoty z roku 1930, z jistoty pro mne velmi průkazné, ale chybně použité. Ovšem ne ve všem chybně, nýbrž také relativně správně použité. Co se mi jevílo jako absolutně správné, postupně správným přestalo být. Neměl jsem zkrátka přehled o celém zjevení, jaký měl např. sv. Jan. To mě samo o sobě neomlouvá, nýbrž způsobuje, že při pochopení tehdejší své chyby jsem a budu vždycky na straně každého, kdo svůj názor považuje za absolutně správný, protože se dosud nepřesvědčil, že za každým lidským názorem existuje další a další mnohem dokonalejší, ale nikdy se nerovnajících absolutní pravdě, majících však ten význam, že umožňuje člověku jít kupředu. Kdyby člověk

nevěřil své pravdě, jen by váhal a rozmýšlel by se mezi různými lákavými myšlenkami, ale klidný krok by neučinil.

Budu tedy srovnávat Zjevení svatého Jana se svou zkušeností, protože ta jediná má pro mne velkou cenu, a pokud se shoduje se zkušenostmi jiných lidí na téže cestě k Bohu, má význam pro všechny kráčející i pro všechny na místě přešlapující, aby se jim usnadnil krok, o kterém by už nemuseli uvažovat, a tak syntézu neponížil na pouhou analýzu. Nepodceňuji analýzu, neboť musí předcházet syntéze, ale syntéza potřebuje větší odvahu, a jak ukazuje svatý Jan, opětované úsilí, které se nedá odradit nezdary. Doufám, že si jak zkušenosti Janovy tak i mé přeberete podle svých zkušeností. Jen vám doporučuji, abyste ani nestřádali nepotřebné haraburdí, ani předčasně se nezříkali hodnot jen proto, že jste dosud neměli dost trpělivosti k tomu, abyste je uvedli ve skutek.

Vynechám tedy dopisy sedmi církvím, protože ty nevyžadují vysvětlení.

Čtvrtá kapitola začíná viděním Boží Moci. Praví se tam: „*Poté jsem měl vidění. Hle, dveře do nebe otevřené, a ten hlas, který před tím ke mně mluvil a který zněl jako polnice, nyní řekl: „Pojď sem a ukážu ti, co se má stát potom.“*

(Tj. po otevření nebe. Budu od této chvíle až po dokončení výkladu Zjevení svůj komentář uvádět v závorce. Otevřené nebe zde znamená volný přístup ducha Janova k moudrosti vedení člověka Bohem a jeho Mocí.)

(IV, 2) Ihned jsem se ocitl ve vytržení ducha: A hle trůn na nebi, a na tom trůnu někdo...

(Zde můžeme hned poznat, že se duchu Janovu předkládá zjevení v symbolech světské moci.)

(IV, 3), Před trůnem hořelo sedm světél - to jest sedmero duchů Božích.

(Rozeznáváme čtyři stavy vědomí, brané jako celovesmírová možnost. O těch bude dále řeč. V rámci těchto čtyř stavů vědomí obsahuje lidská tělesnost „sedm duchů“ osobní možnosti uvědomovat si svou sounáležitost s Bohem. Když Ježíš na kříži odevzdal svého ducha Bohu, vzdal se sebe nejvyšším možným způsobem. Načrtnu aspoň tyto lidské sedminásobné možnosti. Svatá Terezie je rozděluje ve svém Hradu nitra do sedmi komnat. Napsal jsem ke zmíněnému spisu komentář, takže zde jej nebudu opakovat, ale dodám, že jeden z těchto duchů by nám měl být snadno a všeobecně přístupný. Lidský život, který každý z nás nastoupil bez své vůle. Tato okolnost je velmi cenná, protože jinak, všechno, co konáme z vlastní vůle nemá ani zdaleka tak velkou cenu pro náš duchovní vzestup jako to, co nastává v našem životě bez naší osobní vůle. A tím bylo naše narození a všechno, co se z něho rozvíjí, za přispění všech sedmi lidských duchů, o kterých nevíme, a proto oni mohou působit bez modifikace lidskou vůlí, tedy jako síla Boží. Měl jsem

vlivem velkého utrpení záhy po narození možnost se přesvědčit, co dokáže lidský duch zbavený hranic smyslů i rozumu. O tom jsem psal jinde. Zde budu jen dokumentovat, proč těm sedmi duchům snadno rozumím, a proč si tolik vážím života v těle.)

(IV, 6) A před trůnem moře jiskřící jako křišťál a uprostřed kolem trůnu čtyři živé bytosti plné očí zředu i zezadu.

(Čtyři člověku dostupné stavy vědomí, jak patrně z dalšího verše.)

(IV, 7) Všechny čtyři bytosti jedna jako druhá měly po šesti křídlech a plno očí hledících ven i dovnitř.

(Vynechávám, co je snadno srozumitelné. Šestka je v kabbale číslo člověka. Bytosti mají šest křídel, protože jsou přístupné právě člověku.)

(V, 1) A v pravici toho, který sedí na trůnu, spatřil jsem knihu úplně popsanou, zapečetěnou sedmi pečetěmi.

(Kniha v pravici Boží, značí Boží Moc vykonat všechno, co je v knize psáno. Kniha je úplně popsána, protože obsahuje celou pravdu, rozloženou do sedmi úrovní. Ty úrovně mají několikerou povahu. Zde ve Zjevení Jan vykládá jen jednu jejich stránku, Moc Boží.)

(V, 3) Nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít.

(Tato moudrost se neotvírá z moci člověka, ani z moci čehokoliv stvořeného. Člověk je však potenciálním kupcem obsahu té knihy. Má na to, aby se otevřela právě jemu a nikoliv jinému tvoru. Indové říkají, že člověk má v sobě sedm nehmotných nervových středisek, odpovídajících zhruba páteři. Otevře-li je člověk svou představou, nemá to stejné následky, jako když je otevře Bůh zhora, nikoliv jako Ind zdola. Bůh zhora je otevírá od chvíle lidského narození ustavičně, ale ne tak, aby sloužila podle lidské vůle, nýbrž podle vůle Boží. Pak neslouží jen člověku, nýbrž celému vesmíru, aniž jsme si toho vědomi. Je to jeden z druhů spolupráce člověka s trojjediným Bohem. Zdůrazňuji, že v tomto případě je vhodné, abychom si byli vědomi trojjedinosti Boží v Jeho funkci Stvořitele, Spasitele a Osvětitel. Ve všech těchto třech směrech je člověk volán ke spolupráci s Bohem.)

(Tento spis je doplňkem překladu a komentáře čtvrtého dílu Syntézy jogy od Šrí Aurobinda Ghose, a proto v něm musí být obsaženo i srovnání s paralelní křesťanskou mystikou se sedmi stupni vývoje na ní, jak je popsala svatá Terezie a mnozí jiní bez znalosti principů indických jog. Při tomto srovnání by křesťanská mystika měla být jakýmsi druhem integrální jogy, neboť Ježíš Kristus nepředpisoval žádná exkluzivní duchovní cvičení, nýbrž správné zacházení s celým lidským životem.

Křesťanští mystikové předpokládají, neboť znají učení Ježíše Krista, že vznik nových, oni říkají nadpřirozených lidských schopností, není a nemá být záležitostí lidské vůle, nýbrž, jak říká svatý Jan ve svém Zjevení, Beránek - Spasitel je jediný schopen pro zásluhy své oběti za lidstvo, tyto schopnosti v člověku vzbudit. A to proto, že otevření „pečetí“, vede ke spáse nejen jednotlivce, ale přibližuje, pro spojitost

jednotlivce s celým lidstvem, spásu celého lidstva. Jaká je to spojitost? Je jí lidská tělesnost, ve které už všechny ty schopnosti potenciálně jsou, ale jsou „zapečetěny“. Ale s tím zapečetěním to není tak jednoduché. Jak se mi mohlo stát, a přede mnou mnohým jiným, že se ty schopnosti náhle, u mě v 17 letech, otevřely bez mého vědomého nebo úmyslného přičinění? Je v tom nějaké záhadné předurčení nějakou vyvoleností? Ani při nejmenším. Je-li tu nějaká, pak jí je samotný lidský život. Po dosažení dospělosti jako by Bůh netrpělivě čekal se svou milostí, aby mi ji mohl udělit a já ji unesl. Otevřel u mě připravené možnosti jednu za druhou tak, jak o tom píše svatý Jan. Neprováděl jsem před tím žádné praktiky, aby se tak stalo, ani jsem před tím na Boha nevěřil. Obdobou toho bylo Janovo vytržení na ostrově Patmos bez jeho osobního přičinění, zřejmě jen proto, že měl za sebou mnohaletý život vedle Panny Marie, a před tím se nevzdaloval od Ježíše a před tím od svatého Jana Křtitele. Zřejmě byl jím též pokřtěn ku pokání. Čím u mne bylo toto trojí? Několikanásobné uvolnění mého vědomí ze smyslových a rozumových omezení a pokračování tohoto uvolňování až do 17 let, tedy do chvíle fyzické a mentální dospělosti. Jak vidíte, byla to obecná neosobní připravenost člověka lidským životem, dotovaným patřičnou dávkou vynucené trpnosti. A tu je daleko lepším příkladem, protože obecně platným, případ svatého Jana Evangelisty, protože u něho nebylo nic vynuceno, nýbrž všechno probíhalo dobrovolně tak, jak k tomu vybízí Ježíš svým příkladem. Měl bych zde říci: Řidte se příkladem Ježíšova života a splníte všechny podmínky správně žitého života. Nemusíte ani toužit po spáse, ale nesmíte nedbat na bližního do míry dbalosti na sebe.

Je tady jedna záležitost, na kterou se v Indii mnoho nedbá. Zmíněná nehmotná střediska, ony mezníky v duchovním vývoji, postavené v samotném lidském organismu, to jsou klapky, které jsou otevřeny volně pro Boha, říkám zhora, ale uzavřeny „zapečetěny“ zdola pro lidskou vůli. Otvírat je zdola je velmi pracné. Pokouší-li se člověk o to svou vůlí, nikdy sám na to nestačí. Musí mít k dispozici mistrovskou představu a vůli mistra samotného. Pak je to záležitost dvou lidských vůlí. Ale protože jde o lidskou vůli, třebaže zdvojenou, nedosáhne se jí nic víc, než co je obsaženo a předtím zapečetěno v lidském organismu: Sedm úrovní vědomí, nic více a nic z toho, co je nad všemi úrovněmi našeho vědomí a tím je Bůh. Čili, kdo je pasován na mistra, protože prošel sedmi úrovněmi vědomí, není trvale vědomě spojen s Bohem. Může se k němu dostat extazí, pomocí samadhi, na chvíli, ale pak je zase vypuzen, jakoby padl z ráje, a ještě hůře. Jak se mýlil Totapuri ve svém odhadu následků extáze bez obrazu. Budu ve srovnávání pokračovat.)

(V, 5) Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a podívat se do ní.

(Podobně jsem plakal na začátku tohoto zjevení v dubnu 1930 nad ubohostí svou a celého lidstva, že tuto pravdu o věčném základu všeho nepoznáváme a tedy se nemůžeme podle ní řídit. Dále začíná výklad o moci Spasitelově a probíhá pak celým Janovým zjevením:)

(V, 5 - 6) Ale jeden ze starců (tedy už spasených mudrců. Je tu potvrzován důkaz, že spasitelské dílo působilo od věků do věků) mi řekl: „Neplač, hle zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův; on otevře tu knihu sedmkrát zapečetěnou.“

V tom jsem spatřil, že uprostřed mezi trůnem a těmi čtyřmi bytostmi a starci stojí Beránek, ten obětovaný; měl sedm rohů a sedm očí, což je sedmero duchů Božích vyslaných do celého světa.

(Do celého světa, to znamená do každého člověka, v němž za účelem spasení kteréhokoliv jedince, je vtěleno sedm úrovní vědomí, a každá je opatřena tímtéž vědomím, zrakem, jako je naše tělesnost. Ale hmotné zařízení k tomu, abychom viděli, je jen zakončením systému, jehož základem je Spasitel, spasitelská funkce Boží. Zatím musíme jen věřit, že našima očima vidí Bůh, ale čím vyšší úroveň vědomí se nám otevře, tím zřetelněji budeme poznávat, že to nejsme jen my, kteří se díváme, nýbrž že je to Bůh, který se dívá s námi. Zvýší-li se tedy toto vědomí společenství s Bohem, bude to mít za následek pocit přítomnosti Boží nejen v našich smyslech, ale i v našich ostatních duševních mohutnostech. Tak postupně dospějeme k tomu, že začneme Pána Boha svého milovat celou duší svou.)

(V, 7) Přistoupil k tomu, který sedí na trůnu a přijal knihu z jeho pravice.

(Zde je srozumitelně popsána akční jednota Otce se Synem.)

(VI, 1 - 2) Tu jsem viděl, jak Beránek (Spasitel) rozlomil první ze sedmi pečetí, a slyšel jsem, jak jedna z těch čtyř bytostí řekla hromovým hlasem: „Pojd!“ A hle bílý kůň a na něm jezdec s lukem; byl mu dán věnec dobyvatele, aby vyjel a dobýval.

(Nezapomínejme, že Jan nepsal svou Apokalypsu-Zjevení, hned po smrti Ježíšově a po jeho nanebevstoupení, nýbrž že se stal synem Panny Marie pod křížem a pak žil vedle ní mnoho let, než se vrátil ke svému zdroji života tak, jako by se byl nenarodil. Měl jsem to štěstí, že moje matka mě před mou první operací obětovala Bohu a Bůh tuto její oběť přijal i se mnou. Ale teprve v 17 letech jsem unesl zjevení bílého koně a pak postupně další zjevení. Ovšemže jsem neviděl žádného bílého koně, ani jezdce na něm, ale účinek toho příjezdu bílého koně byl převratný v tom smyslu, jak naznačuje symbolika Zjevení Janova.

V tu chvíli se bez mého přičinění má mysl vyčistila a já jsem se pro tu její skvělost neodvážil ji porušit, nebo poskvřnit. Měl jsem k tomu sílu od Boha, neboť tu pečeť jsem neotevřel svou vůlí nebo svou představou, nýbrž ji otevřel Spasitel. Knězi, který se mi divil, proč nehřeším, jsem řekl: „Je-li v mém vědomí přítomen majitel mého života, nemohu mu ani to nejmenší z jeho majetku ubrat pro sebe.“

Už z tohoto krátkého přiznání asi poznáváte, v jakém smyslu jsem byl před příchodem bílého koně hříšníkem. Jednal jsem jen nebo převážně ve svůj prospěch a ve prospěch mých a mého. Teď ze mne Bůh učinil nového člověka který se za bývalé své jednání opravdově styděl a měl strach, aby se nevrátil k tomu hříchu. O tom jsem napsal více na patřičném místě při rozboru pojetí strachu, kdy je duchovně užitečný. Uvažte, že přede mnou vyvstala náhle a nečekaně tak vznešená Moc Boží, že jsem jí byl za ten převrat nesmírně vděčen, velmi jsem si ho vážil a úzkostlivě jsem dbal na to, abych tuto milost neztratil. Má sebeláska se posunula do vyšších poloh a hned na to měla být vystavena tvrdé zkoušce při otevření druhé pečeti. Ale napřed si všimněme indické praxe na počátku přímé cesty do věčného života.

Indický vůdce přijme žáka jen tehdy, když tento sleví ze své nevědomé svébytnosti. Začne se tedy vlastně takto s očistou myslí, ale vedení zůstane pevně v rukách mistrových. Začne se třeba zespoda, s opravou vnímání světa, ve kterém žijeme. Zvolím při svém výkladu tuto linii. Podle zkušenosti indických mistrů nikdo z nás nemá úplně otevřenou muladharu, přes kterou vnímáme tento svět. Mistr se o žáka začne starat opravdu mateřsky. Vybaví ho potravou, klidným prostředím a soustředovací technikou. Teprve když si je jist, že muladhara žáka je úplně otevřena, může se přistoupit k otevírání dalších středisek. Podaří-li se úplně otevřít muladharu, začne žák nejen dokonaleji vnímat tento náš svět, ale začne postupně žít vědoměji i ve vyšších střediscích a tam se též stýkat s mistrem, dokonce snáze než čistě tělesně. Zaujatost žáka o pokrok na cestě se násobí zaujatostí mistrovou o žáka, který získává na trvalo v mistrovi partnera na cestě. Ten partner ho pořád předchází a klesí mu cestu. Mistr má dojem, že žák nejde tou cestou poprvé. Žák to přičítá zkušenostem z minulých vtělení, mistr transformačnímu aparátu který je v každém člověku zdokonalován od chvíle narození a přestavován podle věku. Dále se nebudeme zabývat indickou cestou, protože mám za to, že i z tohoto krátkého pojednání vyplynul jasně rozdíl mezi cestou zdola a cestou zhora, jakou ukazuje svatý Jan. Víme dobře, že cestu zhora, tedy přímou pomocí Spasitelovou, nejen v podobě učitele a žáka, ale i velmi pokročilého metafyzicky vnímavého člověka, jímž byl Jan, zpřístupňoval Janovi přímo duch boží, jak je patrné ze všech výroků zapsaných ve Zjevení. Na této cestě se otevírá cesta od člověka k Bohu, a uvidíme dále, že vede velmi strmě k sebeumrtvení. Čistá mysl i další proměna se mění v pouhé prostředky vývoje. Není tu místo pro nostalgii. Duchovní dítě se stává dospělým borcem. Svatý Pavel o tom praví, že dokud byl dítětem, myslel jako dítě, ale pak musel jít dále. Nuže:)

(VI, 3 - 4) Když Beránek rozlomil druhou pečeť, slyšel jsem, jak druhá z těch bytostí řekla: „Pojd!“ - A vyjel druhý kůň. Ohnivý, a jeho jezdec obdržel moc odejmout zemi mír, aby se všichni navzájem vraždili; byl mu dán veliký meč.

(Čteme ve Zjevení, že první bytost byla podobná lvu, druhá býku, třetí měla tvář člověka, čtvrtá byla podobna letícímu orlu. Viz Zj IV,7. Janovi zde byla ukázána jak zvířecí, tak lidská povaha sil, na které přednostně působí Boží moc vzniklá otevřením pečeti. Tyto síly nezmohou ještě ani zdaleka odpor země, neboť je jim dána moc, aby zničily jen čtvrtinu země, tj. toho, co je v člověku čistě pozemského a co překáží nejvíce dalšímu vývoji. Viz Zj VI, 7, ke kterému se ještě vrátím. Ale nejdůležitější poučení z toho plyne, že se v nás vyvinuly síly, které jsou nutné pro život na zemi, ale zároveň brání vzletu duše. Tady je vysvětlen dualistický relativismus. Vysvětlím příchod druhého koně zase jen velmi zkráceně, abyste podle jeho hlavních příznaků poznali, co se s vámi děje. Zásadně rozlišujeme ohně dva. Jeden horký a jeden studený. Já jsem byl vybaven ohněm studeným, ale to nebývá pravidlem, ale i ten měl zvířecí povahu, tj. působil zřetelně v těle a převáděl je do jakéhosi nového skupenství. Disharmonie mezibuněčná musela být seřazena jako články v baterii. Vzniklo ve mně z toho tak velké napětí, že když se mě někdo nevědomě dotekl, dostal ránu jako mocným elektrickým proudem. Kdybych byl býval nadán horkým ohněm, byl bych horko pociťoval v celém těle, a je pravděpodobné, že by teplota mého těla stoupala ještě nad teploty nejvyšších horeček. U mě však probíhalo v těle jakési kvašení, což bylo příznakem seřazování buněk do baterie. Upozorňuji, že jsem ty pocity měl jen při vnitřní modlitbě, a to proto, že jsem při ní i celé tělo obětoval Bohu. Nechápal jsem modlitbu jinak než jeho úplné sebeobětování Bohu. Věděl jsem však, že i tyto pocity nejsou tím pravým, co hledám, přítomností Boží. Stály v cestě, jen malou část „země“ odstranily, tj. nezbavily mne úplně pocitu tělesnosti. Při stále se zvyšující zaujatosti pro Boha bylo nutno se na něj soustředit tak jemně, že ani nejjemnější pocity v té jemnosti neobstály a zmizely. Bylo nutno je jemně odsoudit věděním „to nejsi ještě Ty, Bože.“ Dílo nesmělo být ani přepáleno, ani podchlazeno, ani jeden den nesmělo být opuštěno. Mnoho rad by bylo možno zde dát, ale těch úplně všeobecně platných je málo. Zachovejme klid, Spasitel ví, jak má v nás působit a nás řídit. Přece však si upamatovávám, že stav ohnivého koně neprobíhal u mnohých lidí tak snadno jako u mě, protože v nich byly jiné podmínky přípravy tohoto stavu než u mě, a to v mnohých ohledech. Nezáleží přitom jen na Spasiteli a na jeho moci, nýbrž i na člověku samotném, s jakou přípravou vstupuje do nových stupňů vývoje. Mně chyběla v přípravě víra, a tato okolnost není zanedbatelná. Víra nechyběla Janovi ani pod křížem Kristovým, zatímco ostatním učedníkům chyběla více či méně už dříve. Záleží na tom, v jakém smyslu chyběla. Každému jinak a jindy. Nejdříve chyběla Jidášovi, nejspíše začala chybět Tomášovi. O Jidášovi jsme si už řekli dost, ale o Tomášovi ještě nic. Teprve když se přesvědčil o Ježíšově zmrtvýchvstání, pronesl dvě slova absolutního přesvědčení: „Pán můj!“ Našel v Ježíšovi a ve svém životě definitivně most do věčného života.

Ten most má dva konce. Jeden zde na zemi podle míry našeho sebepoznání, a druhý ve věčnosti, zatím bez našeho sebepoznání. Tomáš opravdu prudce přešel na druhou stranu, přestože bez zvláštního blahoslavenství, které zní: „Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.“ Zažehl se v něm oheň lásky a Tomáš jej vyjádřil uznáním „Pán můj!“ Petr byl dávno před Tomášem ohnivější, a proto si ho Ježíš zvolil za svého zástupce na zemi. Jeho oheň mu vložil do úst dvě věty, týkající se Ježíše: „Ty jsi Syn Boží“ a „Půjdu za tebou i na smrt.“ Ježíš oba výroky bral vážně, protože věděl, že oba zjevil Petrovi Duch, nikoliv tělo, tj. rozum, nebo pouhý lidský cit.

Opakuji: Spasitel ví, co dělá a jak to má provést, i když se nám zdá, že spí, jako na rozbouřeném jezeře. Dopustil-li u mne tolik trápení v útlém mládí a pak až do 17 let, zavdal příčinu k tomu, abych ho volal nikoliv vírou v něho, nýbrž strachem o život, který přece ustavičně vyplývá z něho. Také strachem o profesionální existenci, protože se mi soustavně nedařilo stát se tím, čím jsem chtěl být. Bůh mě plně nahradil toto strádání věřící rodinou, která mě sice nepřiměla k tomu, abych věřil v Boha, zato ve mně vzbudila soucit, že v Něj věří, a ten mě přiměl k tomu, že jsem kvůli rodině napodoboval jejich víru zevními úkony věřících, takže až na babičku nepřišli na to, že nevěřím. Touto láskou jsem byl aspoň vzdáleně připraven k následování Krista. Přejít na blízkou přípravu nebyl potom už tak těžký. Ukázala se tu váha lidského života a pravdivost Ježíšových slov: "Blahoslavení plačící, neboť budou potěšeni." Přál bych každému, aby si nezpůsoboval zbytečně vytrvalý oheň, a k tomu je snadno vyslovitelný a těžko proveditelný recept: „Tím ohněm nejsi Ty. Přeješ si, abych Tě více miloval.“ „Vezmi si mě!“ Ale pozor, lidská slova nejsou ještě skutkem jako jím je slovo Boží. On k nám mluví, ale my říkáme: To není On, nýbrž jen bližní." A nemáme pravdu. Můžeme ho slyšet a vidět každý den. Jindy si říkáme stejně chybně: „To jsou jen krásy přírody.“ „To je jen někdo, kdo mě má rád nebo mě nenávidí.“ Na všechno pohlížíme a o všem usuzujeme chybně.

Snad jsme svou mysl dost dobře nepřipravili k setkání s bílým koněm. Každý most má dva konce. Za ten na naší pozemské úrovni můžeme my. Snad jsme příliš lehkomyšlně dovolili, aby do našeho srdce vstupoval oheň nenávisti a tam pak musí být spalován ohněm lásky. Možná, že jsme byli neduživí a že nás ty neduhy trápily. Není divu. Nebojme se pečovat o zdraví, aby nás nestravovaly choroby.

Vzhledem k nikdy nedokončenému nacvičování strachu před smrtí a k nízkému stavu sebepoznání, bude nutno ještě projít nejděsivějším pocitem smrti a ztráty sebe, i když jde zatím jen o ztrátu jedné čtvrtiny země. (Viz Zj VI, 8)

Velký teolog, svatý Alfons z Liquori, se nezbavil strachu ze smrti až do smrti. Asi proto, že měl teologii tolik prostudovánu rozumem a pro

ten je většina věcí Božích tajemství. Vedle Alfonse žil neméně svatý prostřáček Boží, teologicky úplně nevzdělaný, spoluzakladatel téhož řádu Redemptoristů jako Alfons, Geraldo Majella. Ten vůbec nevěděl nic o strachu před smrtí, protože znal meze rozumu a netrápil se nad tím, co rozumu zůstává skryto.)

(VI, 5 - 6) Když Beránek rozlomil třetí pečeť, slyšel jsem, jak třetí z těch bytostí řekla: "Pojď!" A hle, kůň černý, a jezdec měl v ruce váhy. A z kruhu těch čtyř bytostí jsem slyšel hlas: "Za denní mzdu jen mírka pšenice, za denní mzdu tři mírky ječmene. Olej a víno však nech!"

(Svatý Jan ve svém Zjevení vysvětluje všechna podobenství Ježíšova o království Božím. Nemohu však v tomto krátkém spisu vysvětlovat postupně všechna podobenství o způsobu vlády Boží v našem životě, protože bych se dostal přes rámec vysvětlení Zjevení. Proto vás prosím, abyste si sami všimli textu Zjevení a porovnali si jeho znění s textem evangelií. Ale tentokrát napovím aspoň něco platného pro všechna další utrpení líčená ve Zjevení. Při jedné mírce pšenice a třech mírkách ječmene jako o denní mzdě, jde o toto: O trojí, vždy stejné vysvětlení smyslu Ježíšova života, v němž zažil také tři dny v hrobě, tedy o náznaku tak zvaného konce světa, který nastal během Ježíšova života při jeho zkušenosti s ukřižováním a se zmrtvýchvstáním! Ježíš nám tu dává příklad pro nás; snad se mezi vámi nenajde ani jeden Nikodém, který by se ptal Ježíše, zda má znovu vejít do lůna matčina, aby se mohl znovu narodit. Zde byste se stejně neomalene mohli ptát, zdali se máte také dát ukřižovat, pohřbít a vstát z mrtvých. Věřím, že si umíte správně odpovědět na symbolickou mluvu Ježíšovu, tentokrát vyjádřenou samotným Ježíšovým životem. Podle této symboliky je koncem světa konec domnělé vlády člověka nad světem v malém, nad sebou samým, a začátek vlády království Božího nad člověkem. A tato vláda Boží se začíná zřetelně projevat teprve po zvládnutí prvních tří stupňů duchovního vývoje člověka za denní mzdu, tj. v jediném lidském životě. V tomtéž životě podle Hradu nitra svaté Terezie z Avily mají následovat ještě čtyři další stupně. Větší dokonalost v lidském životě nelze dosáhnout.

Přečtěte si trojí Ježíšovu odpověď o jeho utrpení, abyste se nedivili zbytečně, co ještě čeká člověka, když má Ježíše následovat: (1.) Mat XVI, 21 - 22; (2.) Mat XVII, 22 - 23; (3.) Mat XX, 17 - 18.

Všimněte si velmi poučné první věty z první předpovědi Ježíšova utrpení. Při té příležitosti si vzal Petr Ježíše stranou a řekl mu, že se nesmí stát, aby Ježíš tolik trpěl... a byl dokonce zabit. Ježíš mu na to odpověděl: "Jdi mi z cesty, satane! Jsi mi kamenem úrazu, protože tvé myšlení není z Boha, ale z člověka." Je tu prozrazeno, že člověk, který soudí o vyšším poslání člověka jen svým rozumem, je satanem. Byl jím v té chvíli tentýž Petr, kterého Ježíš při jiném Petrově výroku, z nějž

poznal, že je z Ducha, ustanovil svým nástupcem na zemi. To si neodporuje. Víme, kdy je člověk satanem a kdy je veden Duchem Božím. Petr, tatáž lidská vlastnost, může jednat jednou správně, jindy nesprávně, tedy být sluhou Božím nebo sluhou satanovým, lépe řečeno satanským.

Dále stojí za zvláštní pozornost, že jak při druhé předpovědi svého utrpení (2), tak při třetí (3), Ježíš mluví o synu člověka a ne o Synu Božím. Upozorňuje tím, že jeho příklad se týká všech lidí a jediného jejich života na světě, tedy jedné mírky pšenice, která se rovná třem mírkám ječmene, méně vhodného k požívání než pšenice, a těmi třemi mírkami jsou tři dni strávené Ježíšem v hrobě, také strávené v jednom jediném lidském životě. Jsou jimi první tři rozlomené pečete Beránkem, jak o nich je řeč v Janově Zjevení. O povaze těch tří dnů jsme se tedy něco navíc dověděli ze Zjevení, a to konkrétně z účinků působení jezdců na bílém, ohnivě červeném a černém koni.

O indickými joginy zmiňovaném třídním trvání nirvikalpa samadhi možno říci, že jde o podobný stav jako pobyt Ježíšův v hrobě. Jenže je to stav navozený exkluzivními disciplinami odtrženými od běžného života, protože Indové si neváží tolik závažnosti běžného lidského života, jak si jej vážil Ježíš, a jak bychom jej v tom měli následovat. Mohu takto zdánlivě odvážně mluvit proto, že mě k tomu oprávnňuje výrok ne Zjevení, kap. VIII, verš, kdy teprve nastupuje samadhi, tj. půl hodina ticha v nebi.

Svatý Jan vysvětluje ve svém Zjevení všechna podobenství Ježíšova o království Božím. Nemohu však v tomto krátkém spisu učinit totéž bez přidání dalších obrazů nebo vlastních zkušeností s blahoslavenstvími a podobenstvími. Proto vás prosím, abyste si sami všimli textu Zjevení a srovnali si jeho znění s textem evangelií.

Co především nemohl Petr pochopit rozumem, bylo, proč měl Ježíš dříve zemřít než fyzicky umřel, a proč chce totéž od každého syna člověka, tj. od každého z nás, od každého lidského tvora. Dále nemohl pochopit, proč s tímto procesem znovuzrození má být spojeno tolik utrpení. Ani já jsem to nemohl pochopit, když jsem takhle umíral, nejméně nadvakrát, jednou při operacích za vědomí několikrát za sebou, ve velice útlém věku, tehdy při zachování úplné duchovní nevědomosti, a pak znovu při vědomí, ještě při mnohonásobně zvyšovaném utrpení větší bdělostí než běžnou. To se nedělo najednou, protože jsem byl pln strachu a utíkal jsem z popraviště, jak se dalo, až se vůbec nedalo. To byl pro mne příchod černého koně a jezdce, který měl v ruce váhy. To znamená, že proces ten nekončí, dokud není zjednána rovnováha mezi odporem proti tomu, co se děje a mezi před tím nastoupivší jistotou, že všechno, co se přitom děje, je správné a musí se proto vydržet, a neutíkat.

Tohle bohužel nedovedou pochopit ani vyspělí indičtí jogini, protože jim tato potřeba zůstává skryta právě pomocí samotných duchovních vůdců. Ti tou cestou prošli za pomoci svých učitelů. Tím vypadla celá stránka sebepoznání a vlivem toho se vyšší stavy poznání staly neúplnými. Žákovi při postupu zdola se nepodaří dostat celý proud Hadí síly do anahaty. Tu část Hadí síly, která se tam dostala, nemá potom tu průraznost, aby se úplně otevřela vyšší střediska nad anahatou. Při opačném postupu zhora dolů, který se nedá provést ani za pomoci mistra, nýbrž jen za pomoci Boží, tento úbytek síly nenastává. Čím více je žák oddán Bohu a čím méně žádá pro sebe, tím se síla jeho duchovní realizace stupňuje.

Ovšem mistr jogy svého žáka neopouští až po dosažení nejvyšších transformačních schopností lidské bytosti, zatímco Ježíš Kristus opouští "na kratičkou dobu" své žáky, aby je opět "na krátkou dobu měl u sebe." Pak definitivně od nich odešel do stavu nebe. To všechno se děje od Ježíšova ukřižování, přes seslání Pokoje, až po Ježíšovo nanebevstoupení a ještě za ně, až po dovršení "padesáti dnů" a seslání Ducha svatého, tj. neosobního vedení namísto dřívějšího osobního vedení. Jinak řečeno: Člověk má přerůst své lidství, když je napřed dokonale lidsky, dokonce zázračně lidsky rozvinul, nebo, co se stalo dokonce i mně, abyste věděli, jak toto tajemství přerůstání lidského do pobytu od věků připraveného příbytku člověka u Boha, fakticky má dopadnout zase na člověka, aby se vzdal toho, čím pro neznalost celého sebe samého svolil ke ztrátě toho, co o sobě zatím ví, záměnou za nabytí toho, o čem vůbec neví, že tím je - **za věčnou individualitu, každou jinou a přece jedinou.** Tomuto přechodu do neosobního vedení se říká v buddhismu nirvána, vymazání pocitu oddělenosti já, tedy nepravého já vůbec. Tady je důležité, abyste si uvědomili, co řekl Ježíš: "Až syn člověka bude povýšen na kříži, potáhne k sobě všechny." Člověk bude při tomto druhu odosobnění tak dokonale zbaven svého pocitu oddělenosti od ostatních, že vyjde ze své ulity a bude pomáhati všem, kteří to budou potřebovat. Buddha po zažití nirvány vyšel ze své samoty a šel kázat lidem střední cestu. Svatý Pavel konkretizuje tuto cestu takto: "Bud'te milující a pak můžete pod vedením lásky dělat cokoli."

Kéž by křesťané podle těchto vzorů napříště věděli, že i oni musí napřed vnitřně zemřít, aby žili vědomě navěky, aby konečně pochopili, proč musí zahynout semeno vložené do země, tj. život Boží vložený do života pozemského, aby mohlo ze sebe vydat nový život, aby všichni lidé, nejen křesťané, věděli, že své jho, které na ně bylo uloženo narozením na světě, se stalo vedením Spasitelovým jhem sladkým, protože nakonec odlidštěným, zbaveným veškeré bolesti, která je přídomkem pouhého lidství. Jak vidíte, některého vlastnictví se smíme zbavit až po tom, co jsme se zbavili všeho pouze lidského vlastnictví.

Teprve pak může platit požadavek Šrí Aurobinda Ghose, že smíme vlastnit Boha, a to proto, že On nás v našem vědomí vlastní, a my o tom víme, a nikdy při takovém vzájemném vědomém poutu lásky se neoddělujeme od Trojjediného Boha. Než se to všechno dokoná, začneme pociťovat nesmírnou lásku Boží, žalujeme, že sami ani v nejmenším nedokážeme milovat Boha tak, jak On miluje nás. V tomto stavu jsem více či méně žil od svých 17 let do 17. 11. 1939, tedy zhruba deset let. A jak to bylo milosrdné, že jsem dne 21. 11. 1939 nabyl jistoty, že mě esesman zabije, a to bezprostředně za několik okamžiků a bez možnosti úniku. Co jsem musel ze sebe všechno vydat? Člověka. A nelitovat ho, že za chvíli zemře.

Černý kůň se svým jezdcem se objevil někde na začátku tohoto procesu, a tento začátek, prožívaný v mých 17 létech, byl tím nejhroznějším, co jsem kdy zažil, protože to byl nevysvětlený a neočekávaný začátek, odpoutávání od všeho stvořeného, od celého vesmíru, ovšem jen ve smyslu odpoutání od klamného pocitu, že jsme jen stvořenými a ne zároveň nestvořenými a předstvořenými, že **podobně** jako Kristus, dříve než Abraham byl, každý z nás je, jako je věčně živ Spasitel, dříve než se narodil v Betlémě a bez ohledu na to, že zemřel na kříži a po zmrtvýchvstání vstoupil na nebesa, pořád je živ. Narodil se v našem osobním Betlémě jen proto, abychom pochopili svůj život a po narození v těle abychom prošli svou "třicítkou", "Jordánem", "čtyřiceti dny na poušti" podle Ježíše a "třemi roky" učednickými atd. Bez Ježíšovy ukázky jeho životem bychom neměli nejen podrobný rozpis našeho postupu, nýbrž ani sílu, vyplývající z této ukázky.

Varuji před následující sebeomluvou. Můžete si říkat: "To se asi týká jen tebe, kterýs byl do tohoto procesu násilím vtržen od dvou do čtyř let a pak už nastala z toho pocházející řetězová reakce, ze které ses nemohl vymknout. Ale v našem životě taková řetězová reakce nebyla nikdy zahájena, proto se nás to, co tu říkáš, netýká."

Všichni lékaři, prosím vás o to, všichni novodobí biologové, chemici a opravdoví vědci jiných oborů přírodních věd, stůjte za mnou, přejete-li si pokrok lidstva pomocí vědy. Lékaři např. dnes vědí, že člověk, jakmile se narodí, už začíná odumírat, říká se tomu soustavná výměna všech buněk v lidském těle, protože žádná lidská buňka nedokáže žít po celý lidský život, musí být vyměňována, ale nikoliv všechny najednou. Pocity, které jsem měl kdysi v těle, svědčily o důležitém a dočasném rozdílu mezi mnou a ostatními lidmi. S vámi se to všechno děje přirozeněji a pomaleji, takže nepociťujete ani umírání, ani znovuzrovnání, a je tomu tak dobře, neboť obojí je jen předebranou pravého znovuzrovnání, které nezačíná v našem vědomí, nýbrž ve vědomí mnohem širším než je naše, ve vědomí, jehož součástí je také naše vědomí. Rovněž konec světa nezačíná v našem úsekovém

vědomí. Proto mohli spasení při konci světa prohlašovat: "Pane, kdy jsme tě viděli a dali ti jísti?" atd.

Přesvědčil jsem se až 21. 11. 1939, že všichni praví svatí nás předešli jak v konci světa, tak ve znovuzrození, a proto ani andělé, jakožto stvořené vědomí, nevědí, kdy se to děje.

Strasti líčené s nástupem černého koně a jeho jezdce jsem snášel nejhůře ze všeho. Nebyl jsem však poučen četbou starozákonních proroků, zvláště Ezechiela V, 12 - 17; XIV, 21 a kapitolou XXXIII, 27, tedy ani o tom, abych mohl naříkat nad hněvem Hospodinovým. Věděl jsem zatím, že u mne jde jen a jen o strach o sebe, a proto jsem prchal před vědomím o Bohu, které se nemohlo prosadit pro mou ustrašenost. Jan, který znal starozákonní proroky, ztotožňoval se s jejich hrozbami, a to byl jeden z důvodů, proč pokračoval ve výčtu hrůz, které čekají svět, rozumějte svět každého člověka. Jsou to hrůzy z toho, že jsme vytrhováni ze světa dualismu a ještě nevstupujeme do světa blažené sounáležitosti se vším. Člověk je vetkán pro svou vesmírovou podstatu do prostoru, a má být z tohoto provizorního a náhradního sepětí vytržen, má-li se stát svobodný. O tom dříve nevěděl, protože se zajímal jen o časoprostorové záležitosti jako o své. Tyto vztahy mu byly jen na čas propůjčeny, a jen jako poctivý správce může je jednou bez rozpaků předložit Hospodáři jako něco, co je Hospodářovo. Má dospět k tomu, aby bez lítosti nad sebou všechno se naučil skládat do rukou Božích.)

(VI, 7 - 8) A když Beránek rozlomil čtvrtou pečeť, slyšel jsem hlas čtvrté bytosti: "Pojd' !" A hle, kůň sinavý, a jméno jezdce Smrt, a svět mrtvých zůstával za ním.

Těm jezdcům byla dána moc, aby čtvrtinu země zhubili mečem, hladem morem a dravými šelmami.

(Tady už nejde jen o to, abychom ze sebe setřásli ustrašenost. Je tu podán symbol smíření s vnitřní smrtí, neboť zanechává za sebou svět mrtvých. Tu se projevuje obrovská moc rozlišovací, že čtvrtina toho, pro co jsme dosud žili, byl život pro svět mrtvých. Tři čtvrtiny našich dosavadních zájmů je nám ponechána. Jen ta jedna čtvrtina je umořena "mečem, hladem, morem a dravými šelmami," tj. podivuhodnou silou Boží, nadanou schopností začít vidět, že čemu jsme sloužili, je už mrtvé a nemá pro nás přitažlivost. Je pro nás šedivé jako ten "sinavý kůň.") (Sluší ještě dodat, že vedený Jan vždycky při otevření další pečeti slyšel hlas "Pojd'!" Touha jít a nezůstat stát, která je znakem lásky Boží, která nás k sobě táhne, je pro nás též kontrolním znakem správnosti našeho postupu. Kdyby naopak strasti, jimž jsme vystaveni, v nás zmařili touhu jít dále za Bohem, měli bychom důkaz, že se ubíráme nesprávnou cestou a že sebe klameme.)

(VI, 9 - 11) Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. A

křičeli velikým hlasem: "Kdy už, Pane svatý a věrný, vykonáš soud a za naši krev potrestáš ty, kdo bydlí na zemi?" Tu jim všem bylo dáno bílé roucho a bylo jim řečeno, aby měli strpení ještě krátký čas, dokud jejich počet nedoplní spoluslužebníci a bratři, kteří budou zabití jako oni.

(Čteme tak, jako že se zde začíná rozvíjet osvěcovací proces. Člověk začíná jasně poznávat, co je správné a že tím, co z toho vykonává, má právo být blízko spasení, ale trápí ho, že počet zabitých není ještě úplný a že to dobré v člověku musí ještě čekat, až se počet umučených a zabitých doplní. Abychom tomu snáze rozuměli, přečtěme si napřed závěr sedmé kapitoly.)

(VII, 13 - 17) Jeden z těch starců na mne promluvil: "Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?" Řekl jsem: "Pane můj, ty to víš!" A on mi řekl: "To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.

(Zde mluví svatý Jan o obecně platné a věčné úloze Spasitelově, a to způsobem velmi snadno pochopitelným. Spasitel je silou ustavičně proudící do stvořeného, touto silou je obnoven základ dobra v člověku. Musí však být posilován silou lidskou a naléhavostí událostí dotýkajících se člověka. Útočnost událostí, urputnost lidských bolestí umožňuje dobrou, aby zvítězilo nad zlem a zrušilo jeho nadvládu nad dobrem. Vylití krve Beránkovy je symbolem živé účasti Boží na spáse lidí. Kéž bychom si byli stále vědomi toho, že bez této účasti Boží bychom ani nezačli být dobří, a že naše dobrota je dobrotou Boží v nás. On jediný je dobrý.)

Sedmá pečeť a andělé s polnicemi:

(VIII, 1) A když Beránek rozlomil pečeť sedmou, nastalo na nebi mlčení téměř na půl hodiny.

(Podle indického učení a zkušenosti joginů může samadhi nastat teprve po 28 minutách zastavení mysli, a svatý Jan dodává, že jde o zastavení mysli v nebi nebo ještě lépe řečeno - umožněné stavem nebe, stavem velmi pozitivního klidu, který nazval Ježíš svým Pokojem, bez něhož by bylo nedošlo k seslání Ducha svatého na všechny učedníky najednou. Prosím, najednou, aby nedocházelo k oprávněné žalobě čistých, že musejí čekat, až se doplní počet umučených bratří. Ovšem extáze čili samadhi je teprve vstupem do střední části duchovního vývoje jednotlivce. A my to uvidíme zvláště dobře až ve XIII. kapitole Zjevení, kde se bude mluvit o vládě šelem. To čekání na konečné řešení je záležitostí dokončení vlády šelem.)

(VIII, 2) Potom jsem viděl, jak sedmi andělům, stojícím před Bohem, bylo dáno sedm polnic.

(Pokračuje rozvoj stavu vnitřní trpnosti, tj. rozvíjí se též metafyzická zkušenost. A čím ta více mohutní, tím méně zasahuje člověk vlastní silou, a tím více a pro nás vědoměji všechno, i to světské, provádí Bůh svou silou.)

Mluvím zde pořád o zkušenosti po 21. 11. 1939 v koncentračním táboře. Na své okolí jsem dělal dojem, že provádím nebo že jsem v té době prováděl činnost daleko intenzivnější než kdokoliv z mých spoluvězňů. Takhle mé chování musel posuzovat ten, kdo mě pozoroval zvnějška. Já jsem ale věděl, že nedělám vlastně nic, nýbrž že skrze mě konečně volně může jednat Bůh. Stal jsem se trpným nástrojem v jeho ruce, a i když jsem přece jen trochu odporoval, přece jen jsem fakticky uznával, že Bůh je jediným činitelem. A do té míry, jak jsem si byl toho vědom, byl jsem novým způsobem svobodný. Zažíval jsem svobodu, ze které ostatní typy svobod jsou pouhými ratolestmi na věčném kmeni svobody.)

(Kdo by chtěl více rozumět smyslu symbolu sedmi polnic, nechť si přečte z knihy Soudců celou kapitulu VII. Bůh Janovi ukázal, že člověk vítězí nad svými vnitřními nepřáteli Boží a nikoliv odvozenou lidskou silou. Proč zrovna sedm andělů s polnicemi? Protože jen Bůh může zalarmovat všech sedm úrovní existence zabudovaných do lidského těla. Jinak totiž "troubíme" jen na jednu polnici a přivoláváme tak sílu Boží jen do našeho pozemského zevního života, a to přináší vnitřní rozdělení sil, při kterém není možno nad sebou zvítězit. Jednota všech sil v těle musí být podepřena dokonalou trpností a oddaností Bohu, a tu člověk nedosáhne jinak, než když nabude zkušenosti s hlasem andělských polnic. Ta zkušenost vypadá tak, že se celá lidská bytost rozsype na stejnorodý popel. Používám tohoto symbolu, přesto že jsem všechno zažíval fakticky, nikoliv symbolicky. Začlo to kvašením v celém těle a až celé tělo zkvasilo, nastoupila další podobenství o království Božím, dokud se všechna nesplnila. A to ještě nebyl konec vlády šelem, jak o něm mluví svatý Jan po 13. kapitole svého Zjevení. Je pravděpodobné, že u jiných lidí, kteří nastoupili Cestu z jiného východiska, pořadí splněných podobenství je jiné, a proto se nebudu zmiňovat o tom, jak u mne Beránek působil, odkud začal a co ve vývoji zdůraznil. Moje východisko bylo dáno mantrickým způsobem modlitby, jako u Aurobinda Ghose, takže výklad Ghosův je pro mne velmi snadno srozumitelný. Svatý Jan používal manter úplně jinak, přibližně jako Ruusbroek. Ten radí: "Vstaňte, Ženich přichází, vyjděte mu vstříc." To jsou živé myšlenky, ihned převáděné do činů, zatímco svatý Jan byl při troubení andělů dokonale trpný, úplně bezbranný, a jen tak se mohly dokončit všechny ty hrůzy, které zažíval. Viz Zj VIII, 7 až IX, 21. Zvláště velmi významný pro všechny lidi je obsah veršů:)

(Zj IX, 20 - 21) A přesto se ostatní lidé, kteří v těch pohromách nezahynuli, neodvrátili od výtvorů svých rukou; nepřestali se klanět démonům a modlám ze zlata, stříbra, mědi, kamene i dřeva, které jsou slepé, hluché a nemohou se pohybovat; neodvrátili se od svých vražd ani čarování (varianta: míchání jedů), necudností (varianta: špatností) ani krádeží.

(I po těch krutých zásazích Božích není středem lidského života Bůh a věčný život, nýbrž majetek a výplody práce jeho rukou. Těm se nepřestává klanět a ani mu nepřipadne, že jsou to modly slepé, hluché a bez pravého pohybu. Ten pohyb, který vykonávají, je jen pohybem ve velmi malém kruhu, i když člověk létá do vesmíru. Nedostane se tím pohybem dále než k výplodům první ze sedmi hlav, které má k dispozici. Tím se stává, že ani nepozoruje, jak je zotročován všemi sedmi hlavami. Viz dále kapitola třináctá. Je to druh nepravého soustředění všech lidských sil na cíle dosažitelné jen pro hmotné účely. Použije-li však člověk do krajnosti svých lidských sil pro sebe, přece jen se disponuje k tomu, co bude popsáno v desáté kapitole, neboť přece jen miloval, i když nepravým způsobem. Platí o něm, co řekl Ježíš o ženě poběhlici, když si s pláčem lehla k jeho nohám, že mnoho milovala. Může nečekaně procitnout k pravé lásce tím, že sebe opustí, řečeno jinak, když přijme knihu z rukou anděla a sní ji.)

(X, 1) Tu jsem viděl dalšího mocného anděla, jak sestupuje z nebe, zahalen v oblak.

(Zření Moci Boží je napřed mlhavé)

Nad jeho hlavou byla duha, jeho tvář byla jako slunce, nohy jako ohnivé sloupy;

(Duha smíření nad zbloudilým člověkem)

(X, 2) V ruce měl otevřenou knihu. Pravou nohou se postavil na moře, levou na pevninu

(Člověk ve své podstatě, ale silou Boží, která stojí za vývojovou zkratkou prožitou během devíti měsíců v matčině těle, stojí jednou nohou stále v moři, protože je pln tekutiny, krve, a druhou nohou stojí na zemi, protože pro zem pracuje! Levá noha je zatím příznakem nesprávně orientované lidské činnosti, výlučně pro zem.) Nezáleží na tom, že člověk nevidí v moci, která je mu svěřena, Moc Boží, tj. anděla Božího, jak se vyjadřuje svatý Jan. Ten tu Moc Boží viděl, protože dlel ve vytržení a měl ve své zkušenosti za sebou všechno, co mu už před tím sdělil Ježíš Kristus, včetně mateřství Panny Marie.

Bylo by chybou, kdybych nevyužil této příležitosti a necitoval z knihy známého amerického lékaře a biologa aspoň krátkou pasáž z jeho knihy, která u nás před nedávnem vyšla: Je to kniha Lewis Thomas: Myšlenky pozdě v noci. V edici Mladé fronty nazvané Kolumbus, Praha

1989. Vyjímám z kapitoly Sedm divů světa, líčení aspoň jednoho divu: Str. 218 českého vydání:

Můj div číslo tři je *Oncideres*, druh brouka, s nímž se setkal můj přítel patolog, který žije v Houstonu a má na zahradě spoustu mimóz. Brouk to nový není, ale kvalifikaci na moderní div má, protože tři po sobě následující hnutí myslí samičky toho druhu vznášejí na evoluční biologie nadobycí moderní otázky. Samička má nejdřív na mysli mimózu, kterýžto strom si najde a vyleze naň, nechávajíc všechny ostatní dřeviny v okolí nepovšimnuty. Druhá myšlenka, která ji napadne, je kladení vajíček, což činí tak, že vyleze na větev, svými kusadly nařízne podélnou štěrbinu a do ní uloží vajíčka. Její třetí a poslední myšlenka se týká dobrého bydla jejího potomstva; larvy tohoto brouka nemohou přežít v živém dřevě, a proto zacouvá asi tak stopu nazpátek ke kmeni a vyřízne kolem větve úpravný kruhový žlábek protínající kůru až do kambia. Tato tesařina jí trvá osm hodin. Pak odejde čertvíkam. Větev skrze ten žlábek odumře a s prvním vánkem spadne na zem, larvy se živí a rostou do krásy příští generace a kolem dokola zůstanou ležet otázky. Jak pro všechno na Zemi se mohly tři v broučí mysli spojené nálady v evoluci tak vespolek vyvinout? Jak se mohl kterýkoliv z těch tří upevnit jako broučí chování sám o sobě, bez těch druhých dvou? Jaká je tu pravděpodobnost, že se vyskytnou tři zcela oddělené kousky chování - milovat tu jistou dřevinu, nakrojit štěrbinu pro vejce a pak obříznout větev - pohromadě, a to skrze nahodilé procesy v broučích genech? Ví tato chytrá broučice, co dělá? A jak se dostala do vývojové hry mimóza? Mimózy nechané s pokojem a bez kleštění žijí asi tak pětadvacet třicet let. Mimózám prořezávaným, což je právě to, co brouk činí svým zářezovým plahočením, se daří po staletí. Vztah mimóza - brouk je elegantním příkladem symbiotického partnerství, což je dneska pokládáno za jev v přírodě všudypřítomný. Pro nás je moc dobré mít kolem sebe, ve svém intelektuálním obalu, taková stvoření, jako je tento brouk a jeho kamarád strom, neboť nám připomínají, jak málo o přírodě víme. (Konec citátu.)

Shledává-li svatý Jan ve svém vytržení Přírodu jako dravou šelmu, která vládne zemi, a druhou šelmu, člověka, jako podobnou šelmu v lidské podobě, nemá na mysli aspekt, pod kterým se ovšem musí umět zatočit, jak zase ví jen člověk ve vytržení, svatý Jan, aby toto partnerství nezůstalo samoučelné, nýbrž vedlo ke stále vědomějšímu partnerství člověka s Bohem. Nevíme, že k tomuto partnerství svým životem na zemi spějem, ale měli bychom být trochu dál než brouk *Oncideres* a měli bychom aspoň uznat, že nevíme, co činíme, protože mozek nám toto vědění nezprostředkuje. Ale kdybychom zažili aspoň veliké mlčení na nebi, ne na zemi umělým zastavováním myšlení, dostali bychom se záhy z broučího způsobu myšlení k myšlení, které je hodno člověka. Události by k nám začaly mluvit jinak než dosud, tak asi jako ke svatému Janovi.

Víme teď, že se to může stát až po mlčení na nebi a od Ježíše víme, že k realizaci tohoto vědění stačí milovat bližního jako sebe samého, až nabudeme schopnost milovat Boha z celého srdce atd. A nenabudeme jen to, nýbrž i vědění, které měl svatý Jan. Takové vědění však není určeno k tomu, abychom je vlastnili, nýbrž k tomu, abychom jím sloužili Bohu a bližnímu bez ohledu na sebe, bez zájmu o sebe.

(X, 3) a vykřikl mocným hlasem, jako když zařve lev. Na jeho výkřik odpovědělo sedmero zahřmění.

(ohlas v sedmi hlavách dravé šelmy, zmíněné ve Zj XIII, 1)

(X, 4) Jakmile doznělo to sedmero zahřmění, chtěl jsem to zapsat; ale uslyšel jsem hlas z nebe: "Zachovej v tajnosti, co se ozvalo v sedmeru zahřmění, a nic nepiš!"

(Je to zřejmě tajemství souvislostí, které jdou za rámeček obrazového zjevení. Celý vesmír nějak spolupracuje s trojjediným Bohem.)

(X, 5 - 7) Potom anděl, kterého jsem viděl stát na moři i na zemi, pozvedl svou pravici k nebi a přísahou při tom, který je živ na věky věků, který stvořil nebesa, moře a všecko, co je v nich, potvrdil, že lhůta je i konce; ve dnech, kdy zazní polnice sedmého anděla, naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil svým služebníkům prorokům.

(Lhůta je u konce v tom smyslu, že žádné lidské tělo o vlastní vůli nemůže provést více než použít moc pocházející z otevřených sedmi pečetí v lidském těle. Další vývoj je netělesné povahy a nadlidského způsobu, neboť už není vázán na tělo.) (Vysvětlil jsem v komentáři k Yesudianově Sebevýchově jogou.)

(X, 8 - 11) Hlas, který jsem slyšel z nebe, opět ke mně promluvil: "Jdi, vezmi otevřenou knihu z ruky anděla, který stojí na moři i na zemi." Přistoupil jsem tedy k tomu andělu a požádal ho, aby mi tu knihu dal. Řekl mi: "Vezmi ji a sněz; v žaludku ti zhořkne, ačkoliv v tvých ústech bude sladká jako med." Vzal jsem tu knihu z ruky anděla a snědl ji; v mých ústech byla sladká jako med, ale když jsem ji pozřel, zhořkla mi v žaludku. Tehdy jsem slyšel: "Je třeba, abys znovu prorokoval proti mnoha národům, kmenům, jazykům i králům."

(Po tom, co všechno svatý Jan prožil v předešlých částech Zjevení, je schopen slyšet slova anděla, který stojí na moři i na zemi. Tím andělem, který takhle "mluví", je vnitřní podstata člověka. Tato podstata, jak jsme si už řekli, stojí společně s živým lidským tělem, nebo jako ono, a dokud člověk žije v těle ustavičně s lidským tělem vnitřkem toho, co je pokryto kůží, v moři krve, a zevní stránkou mimo kůži, mimo hranice kůže, na holé zemi, která není zalita krví. Mějte trpělivost při mém výkladu a nic z něho nezanedbávejte! Nežijeme se svou tělesností a jako tělesní jen zároveň v moři a zároveň na zemi, nýbrž s tím, o čem

víme, že v těch dvou živlech nebo s těmi dvěma živly žije, také tam žije anděl Boží, to jest síla Boží, která nám soustavně umožňuje, abychom žili jako lidé z masa a krve. To je požehnání, kterého si nejsme vědomi; to je pro nás tajemství, o němž ani nevíme. Jsme však, ať to víme nebo nevíme, knihou života, nejen zcela otevřenou, ale i obsahující celou moudrost života, všech sedm hlav, kterými je ozdobena dravá šelma, viz ZJ XIII, 1, necháme-li ji vládnout. Ale jestliže se vzdáme všech deseti rohů té šelmy, všech královských korun na sedmi hlavách, pozřeme to nejsladší, co na zemi máme k dispozici, med, ale vládnout vnitřně není tím medem, je velmi hořké, protože to musí být použito s velkým sebezapřením jen vnitřně. Nic z toho, co je uvnitř, se nedá užít zevně, leda bychom zvraceli a dávali bychom ty zvratky někomu pojíst. Na to by nám řekli při nejmenším: "Tvrdá je tvá řeč, kdo ji má poslouchat?" A neposlechli by, a není divu. To vnitřní nikomu nepatří, kdo to vnitřně nezažil. Nepatří totiž ani tomu, kdo to všechno zažil, tj. pozřel. Je to moudrost samotného života Božího v nás, království Boží, které není z tohoto světa, by řekl Ježíš. My se v dalších kapitolách dozvíme, co strašného se děje, když ta Moc, pocházející od Boha, a ustavičně nás udržující v živém těle, není používána jako Moudrost Boží, nýbrž jako povolení k vládě šelmy, jako povolení, jímž není; nastanou nebo vzniknou následky tohoto neoprávněného používání Boží Moci, o nichž budeme číst ve Zjevení dále. A to je třeba "prorokovat" proti všem nebo mnoha národům, kmenům, jazykům a králům, aby se vzpamatovali a neužívali chybně Moci Boží bez zažité Moudrosti Boží.)

(XI, 1) Tu mi byla dána rákosová míra a anděl mi řekl: "Vstaň, změř Boží chrám i oltář a spočítej ty, kteří se tam klanějí."

(Prosím vás, abyste mě neupomínali, že nevím, k čemu byla dříve rákosová míra. Vím to, ale na úrovni tohoto výkladu v duchu Janova poselství je touto rákosovou měrou páteř v lidském těle. Na ní jsou nehmotně všechny úrovně našeho vědomí, celý Boží chrám, tedy úrovně, které se podřizují, klaní Bohu. Indové mají pro ně pojmenování, ale na jménech teď nezáleží, jde o něco důležitějšího:)

(XI, 2) "Ale vnější chrámový dvůr neměř a vynech, protože byl vydán pohanům; ti budou pustošit svaté město po dvaatřicet měsíců."

(Vnější chrámový dvůr vynech a neměř, protože zabývat se jím na úrovni tohoto výkladu by bylo pouhým zdržováním. Např. proč nosem cítíme, proč máme na jazyku chuťové pohárky atd. do nekonečna. Ve srovnání s tím, co se děje v páteři, jde o nerozhodující, na osvětlení se nepodílející, tedy pohanské prostory, místo pro pohany. Přece však kromě páteře je v tom chrámu něco velmi důležitého:)

(XI, 3 - 6) "A povolám své dva svědky, a oblečení ve smuteční šat budou prorokovat tisíc dvě stě šedesát dní." To jsou ty dvě olivy a ty dva svícny, které stojí před Pánem země. A kdyby jim chtěl někdo ublížit,

vyšlehně oheň z jejich úst a sežehne jejich nepřátele; takto zahyne každý, kdy by jim chtěl ublížit. Ti dva svědkové mají moc uzavřít nebesa, aby nebylo deště za těch dnů jejich prorokování a mají moc proměnit vody v krev a sužovat zemi všemi možnými pohromami, kdykoliv budou chtít.

(Těch tisíc dvě stě šedesát dní ovšem odpovídá 42 měsícům z verše Zj XI, 2. Tato číslice má dvojí význam. Jeden z nich řeknu pro radost indickým joginům. Odpovídají třem a půl dnům, o nichž bude dále řeč ve Zj XI, 9 a 11. Při nirvikalpa samadhi je tělo tak "poničeno", že je jako mrtvé. Člověk např. nedýchá a nejeví žádné známky života. Jsou to dvě olivy a dva svícny, které stojí před Pánem země. A teď začíná druhý výklad: Pánem země, tj. našeho těla, je Bůh, neboť z něho stále vyvěrá i tělesný život. Tato síla Boží má dva průchody oblečené ve smuteční šat, neboť dokud jimi probíhá uvědomovací síla, jsme mrtví, rozuměj duchovně nevědomí. Za ty dva proroky pomocníky a svědky se v křesťanství považují Mojžíš a Eliáš, ale není tomu tak, protože by se na ně nehodily některé části výkladu. Nemám ve zvyku škrtnout, co se nehodí, a jestli jsem nevysvětlil některé pasáže Zjevení, pak jen proto, že si jejich vysvětlení může každý provést snadno sám podle svého rozumu, nebo že jsem na něco zapomněl. Ti dva svědci stáli už u kolébky malého Ježíška, později je viděli stát vedle dospělého Ježíše tři učedníci na hoře Tabor. Tam se jim jevíli jako Mojžíš a Eliáš. Ale oni ustavičně svědčí v každém člověku o jeho duchovní velikosti. Jejich prorokování spočívá v tom, že oni předvídají budoucí duchovní slávu člověka, až po tom, co se píše v dalším verši:)

(XI, 7) Až ukončí své svědectví, vynoří se z propasti dravá šelma, svede s nimi bitvu, přemůže je a usmrtí.

(Částečně vysvětleno v předešlém. Zde stačí dodat, že ty dvě zelené olivy, zrovna jako ty dva svícny, rostou z téže propasti, kterou je konec páteře, jsou to ida a pingala, tedy z téže propasti, ze které se vynoří dravá šelma, svede s nimi bitvu, přemůže je a usmrtí. Ta šelma jsou naše vášně všeho druhu, podle toho, kam se uvádějí. Buď dolů do pohlavního života, nebo jinam výše. Šelma svede se dvěma svědky bitvu a usmrtí je: Naše tělesnost má opravdu ničím nezastupitelnou funkci při duchovním vzestupu, i když někdy, jako například v tomto případě, zdánlivě negativní povahy. Ale další verše vás asi uvedou do hlubokých rozpaků:)

(XI, 8) Jejich těla zůstanou ležet na náměstí toho velikého města, které se obrazně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován jejich Pán.

(Jako by nevěděl, že Pán Ježíš byl ukřižován v Jeruzalémě a nikoliv v Egyptě nebo v Sodomě. Tato věta je skvělým úvodem do celé symboliky užívané ve Zjevení. Egypt je země, kde vláha nepřichází

zhora, protože tam neprší. Ježíš tu vláhu zhora měl od chvíle příchodu svatých Tří králů. Ta vláha zhora se stupňovala třicetiletou poddaností rodině, pak křtem v Jordánu a přemožením satana na poušti. Ztratil svůj pocit sounáležitosti s Otcem teprve na kříži. Tam se na chvíli ocitl v Egyptě a tam tedy byl také ukřižován, rozumějte v tom stavu vědomí. Podobně je tomu se Sodomou. Ocitl se se všemi ostatními lidmi v místě hříchů a sestoupil přechodně ještě hlouběji, do pekel, aby táhl všechny. Byl to vzor dokonalé oběti, neboť ta byla provedena bez ohledu na sebe a jen s ohledem na bližního. Jejich Pán je Pánem těch dvou svědků.)

(XI, 9 - 13) Lidé ze všech národů, čeledí, jazyků a kmenů budou hledět tři a půl dne na jejich mrtvá těla a nedovolí je pochovat. Obyvatelé země budou mít z toho radost, budou jásat a navzájem si posílat dary, protože tito dva proroci jim nedopřáli klidu. Ale po těch třech a půl dnech vstoupil do nich duch života přicházející od Boha, postavili se na nohy a hrůza padla na ty, kdo to viděli. Tu uslyšeli ti dva proroci mocný hlas z nebe: "Vstupte sem!" A vstoupili do nebe v oblaku, a jejich nepřátelé na to hleděli. V tu hodinu nastalo veliké zemětřesení, desetina toho města se zřítíla a v zemětřesení zahynulo sedm tisíc lidí. Ostatních se zmocnil strach a vzdali čest Bohu na nebesích.

(Svatý Jan tu rozepisuje všechno, co se stalo, když byl Pán ukřižován v Egyptě. Mějte pořád na mysli, kde byl ukřižován, a pak si všechno ostatní vysvětlíte snadno.)

(XI, 14 - 18) Druhé "běda" pominulo; hle, už je tu třetí! Zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi: "Vlády nad světem se ujal náš Pán a jeho Mesiáš; a bude kralovat na věky věků."

(XI, 19) Tu se otevřel Boží chrám v nebesích, a bylo v něm vidět schránku jeho smlouvy; rozpoutaly se blesky a rachot hromu, zemětřesení a hrozná krupobíť.

(Přechod do vyšší úrovně zjevení byl zase umožněn úděsem a ustrnutím mnohého starého, aby toto staré vyšlo ze své úrovně a uvolnilo místo pro nové. Hned se dovíme, co svatý Jan považuje za nové:)

(XII, 1 - 4) A ukázalo se veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy. Ta žena byla těhotná a křičela v bolestech, neboť přišla její hodina. Tu se ukázalo na nebi jiné znamení: Veliký ohnivý drak s deseti rohy a sedmi hlavami, a na každé hlavě měl královskou korunu. Ocasem smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. A drak se postavil před ženu, aby pohltil její dítě, jakmile se narodí.

(Ve Zjevení svatého Jana se náhle objevuje Žena, která symboly, jimiž je označena, Slunce nad hlavou a Měsíc pod nohama a k tomu dvanáct hvězd okolo hlavy, připomíná Matku vesmíru, která měla svůj hlavní chrám Artemision právě v Efezu, kde Jan bydlel. Předpokládá se

dnes, že Zjevení bylo napsáno kolem roku 95 po Kristu. V té době Artemision byl považován za jeden ze sedmi divů světa a byl nejnavštěvovanějším poutním místem v řecké Malé Asii. Kult Artemidy, který začal na ostrůvku Delos společně s kultem bratra Artemis, Apollóna, prodělal od 6. století před Kristem, kdy pravděpodobně vznikl, velikou proměnu ke svému prospěchu, a není divu, že svatý Jan podlehl jeho vlivu, neboť poznal, že jde o kult nesmrtelné duše a vznikající kult Panny Marie, Žena oděná sluncem přichází na scénu Zjevení ve chvíli vrcholného těhotenství. Měli bychom si říci, že svatý Jan ve svém Zjevení napsal všechno, co zdůvodňuje partenogenesi Panny Marie, především, jaký příspěvek přináší do tohoto procesu člověk, který získal Pannu Marii za svou Matku, dodejme, že darem od Ježíše.

Pohledme ještě jednou na ten skvělý obraz Ženy oděné sluncem. Ten symbol se vyskytuje např. ve starém Řecku, ale je ještě rozdělen na souběžný kult Apollonův a kult jeho dvojčete Artemis, oba narozené na jediném ostrově, na Délu, který podle symbolické pověsti nebyl zakotven na dnu, a tedy mohl se pohybovat, jako by to byl člověk. Podle pověsti proto, aby nebyl tak snadno objeven žárlivým Zeem. Je to tatáž symbolická žárlivost, kterou projevil Hospodin po vyhnání prvních lidí z ráje a po stanovení dalšího nepostradatelného úkolu člověka, aby se zakořenil v dualismu. (Gen III, 22 - 24):

I řekl Hospodin Bůh: "Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky." Proto jej Bůh Hospodin vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Východně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhající se plamenným mečem, aby střežili cestu ke stromu života.

Tolik Starý zákon, aby poskytl obraz symbolického hněvu a nesymbolický pohled zvnějšku na lidskou individualitu. Zvnějšku se nedá více zahlédnout. Ve Zjevení však člověk není omezen jen vnějším obrazem, a i když vidí jen jeho podobu, poznává ji jako celou svou vnitřní podstatu. Naopak od ní distancuje "hněv Boží" do jiné bytosti v podobě draka. Pokud vidíme obraz, vidíme pořád jen analyticky, a unikne-li nám některý článek analýzy, celý obraz ztrácí dojem opravdovosti. Proto si nyní musíte dobře všimnout ohnivého draka a pak šelmy vynořující se z moře ve Zj XIII.

Ohnivý drak měl deset rohů a sedm hlav, a na každé hlavě měl královskou korunu, zatímco šelma ve Zjevení XIII nemá koruny na hlavách, nýbrž na deseti rozích. To je velmi výrazně znázorněný rozdíl mezi drakem a šelmou. Oněch deset rohů je souhrn všech lidských vlastností, původem božské podstaty. Přivlastní-li si je člověk, přestávají být družičkami, které přicházejí na svatbu Ženichovu. O onom přivlastnění se tedy mluví ve Zj XIII, 1 - 10):

Tu jsem viděl, jak se z moře vynořila dravá šelma o deseti rozích a sedmi hlavách; na těch rozích deset královských korun a na hlavách jména urážející Boha. Ta šelma, kterou jsem viděl, byla jako levhart, její nohy jako tlapy medvěda a její tlama jako tlama lví. A drak jí dal svou sílu i trůn i velikou moc. Jedna z jejích hlav vypadala jako smrtelně raněná, ale ta rána se zahojila. A celá země v obdivu šla za tou šelmou; klekali před drakem, protože dal té šelmě svou moc, a klekali také před šelmou a volali: "Kdo se může rovnat té dravé šelmě, kdo se odváží s ní bojovat?" A bylo jí dáno, aby mluvila pyšně a rouhavě a měla moc po čtyřicet dva měsíce. A tak otevřela ústa a rouhala se Bohu, jeho jménu i jeho příbytku, všem, kdo přebývají v nebi. A bylo jí dáno, aby vedla válku proti svatým a aby nad nimi zvítězila. Dostala moc nad každým kmenem, národem, jazykem i rasou; budou před ní klekat všichni obyvatelé země, jejichž jména nejsou od stvoření světa zapsána v knize života, v knize toho zabitého Beránka. Kdo má uši, slyš! Kdo má jít do zajetí, půjde do zajetí. Kdo má zemřít mečem, musí mečem zemřít. Teď musí Boží lid osvědčit trpělivost a víru.

(Jan ve svém rozkladu sestoupí ještě níže až k jednotlivému člověku, na rozdíl od stavu lidstva jako celku, o kterém mluvil dosud. Celá příroda v sobě obsahuje sedm úrovní vědomí, sedm korunovaných hlav. Lidstvo ve svém vědomí žije jen z jedné z těch hlav a ta je ještě smrtelně zraněná. To je symbolicky řečeno, že všechno v přírodě podléhá smrti. Ale dříve než se to stane, ta hlava se zmotoří, tzn. začne dorůstat z mláďat do dospělých tvorů. Víím ještě o dalším výkladu, kterého si všímám soustavně, a tím je zásah Božského vědomí do omezeného vědomí lidského. Postupně vyznačeno Ježíšovým životem a ve Zjevení otevíráním pečeti na knize života. Rány tam naznačené jsou sice smrtelné, ale přece dovolují drakovi a šelmám povstat a mocně vládnout. A nyní k jednotlivému člověku:)

Vtom jsem viděl jinou šelmu, jak vstala ze země: měla dva rohy jako beránek, ale mluvila jako drak. Z pověření první šelmy vykonává veškerou její moc. Nutí zemi a její obyvatele, aby klekali před první šelmou, které se zahojila její smrtelná rána. A činí veliká znamení, dokonce i oheň z nebe nechá před zraky lidí sestoupit na zem. Bylo jí dáno dělat znamení ke cti první šelmy a svádět jimi obyvatele země; rozkazuje obyvatelům, aby postavili sochu té šelmě, která byla smrtelně zraněna mečem, a přece zůstala naživu. Je jí dáno, aby do sochy té šelmy vdechla život, takže ta socha mluvila a vydala rozkaz, že zemřou všichni, kdo před ní nepokleknou. A nutí všechny, malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky, aby měli na pravé ruce nebo na čele cejch, aby nemohl kupovat ani prodávat, kdo není označen jménem té šelmy nebo číslicí jejího jména. To je třeba pochopit: Kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest. (Zj VIII, 11 - 18)

(Člověk už má jen dva rohy, což znamená, že dlí pevně v dualismu, jako tam přechodně přebýval Beránek - Ježíš Kristus. Jinak je tomu s dítětem Ženy oděné sluncem; Její dítě nemůže být pohlceno drakem, ona dostane orlí křídla a uletí na poušť na rok a dva roky a polovinu roku. Jan tu činí narážku na pobyt Ježíše po dobu jednoho roku v Egyptě a pak znovu v úplné dvojnosti. Viz Zj XII, 13. n. Ale vraťme se k člověku. Svätý Jan správně předpokládal, že by nikdo bez jeho pomoci nerozluštil symboliku dvanácté a třinácté kapitoly Zjevení. Doporučuje vlastně ve Zj XIII, 18, abychom se vrátili na začátek 12. a 13. kapitoly, a provedli výklad od čísla 666, tedy od člověka.

Dospělý člověk v dnešním, nikoliv rajském složení, má číslo 666, zatímco člověk těsně po devíti měsících pobytu v matčině lůně má číslo 6. Stvoření začíná pro každého tvora znovu. Každý z nás se narodil z jediného Adama a jediné Evy. To jsme si už vysvětlili.

Jan nás provádí proti proudu času, od dnešního dne, v němž žijeme, do našeho nultého dne pobytu na zemi. Před touto naší pozemskou existencí tu byl a po ní bude existovat v celém vesmíru časoprostorový stav vesmíru o deseti rozích a sedmi hlavách. Vstupem člověka do vesmírového dění, stěhují se ty koruny též na všechny rohy, tj. na všechny lidské vlastnosti. To znamená, že člověk může kteroukoli z deseti svých vlastností překonat časoprostorový vesmír, ale nic více. O tom podává návod učení o exkluzivních jogách, zatímco Ježíš doporučuje jen základní duševní schopnosti lásky, milovat celým srdcem, celou duší, tj. jejími vlastnostmi nijak nerozčleněnými, celou myslí, rovněž nerozčleněnou na jednotlivé myšlenky a veškerou silou lidskou, jak vyúsťuje z věčného Zdroje.

Upozorňuji, že by bylo dobře si uvědomovat setrvačnost, s jakou člověk lpí na svém modlářství, že místo Bohu se klaní výsledkům své práce, která sice není zanedbatelná, ale má své místo v řádu hodnot. Opakuji proto Zj IX, 20: A přesto ostatní lidé, kteří v těch pohromách nezahynuli, neodvrátili se od výtvorů svých rukou.

Ještě k těm sedmi korunám existujících ve vesmíru. Tam není pouze jediná, a k tomu ještě neúplná hlava lidská, nýbrž sedm úrovní vědomí nezávislých na člověku, každá královstvím sama pro sebe, přesto však existujících i v člověku, a tam dokonce ve větším lesku než kdekoliv ve vesmíru. Kdyby nebylo člověka, nemělo by těch sedm korun tak velký lesk, tj. nemohly by dovršovat své působení nad úrovněmi. Přivolí-li ke spolupráci s marnotratným člověkem, mohou se ze stavu stvořeného octnout oslaveny v náruči Otcově. Tak je tomu s "pevným" usazením člověka i jich v dualismu. Jednou třetinou hvězd svržených na zem pomáhá sedm korun lidské koruně, aby nabyla svou pravou životnost.)

(Po tom, co se Žena oděná sluncem uchýlila na poušť, zřejmě i se svým dítětem, a co svatý Jan prozradil, že jde o líčení vývoje jednotlivého člověka a nikoliv celého lidstva, musí následovat řada vysvětlení, co ještě člověku zbývá k tomu, aby se osvobodil ze jha závislosti na nevěstce, se kterou všichni smilní. Rozlišujte, že všichni se s ní proviňují, kdežto jednotlivce se musí odhodlat čelit té obecné zvrhlosti. Zanechávám tedy stranou líčení příchodu sedmi andělů s nádobami pohrom, což je seznam výstrah pro jednotlivce, aby po jejich splnění se směl zúčastnit svatby Beránkovy. Jde tu o rozpis podobenství o deseti družičkách a posledním soudu.)

(Zj XVII, 1 - 18) Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob (pohrom), a promluvil ke mně: "Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelů země." Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen o sedmi hlavách a deseti rozích. Ta žena byla oděna šarlatem a purpurem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností, a na čele měla napsáno jméno - je v něm tajemství: "Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi." Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků.

Velice jsem užasl, když jsem ji viděl. Ale anděl mi řekl: "Čemu se divíš? Já ti odhalím tajemství té ženy i té sedmihlavé a desetirohé šelmy, která ji nese. Ta dravá šelma, kterou jsi viděl, byla a není; vystoupí ještě z propasti, ale půjde do záhuby. A užasnou ti obyvatelé země, jejichž jméno není od založení světa zapsáno v knize života, až uvidí, že ta dravá šelma byla a není, a zase bude. Ať pochopí ten komu je dána moudrost. Sedm hlav je sedm pahorků, na nichž ta žena sedí a také sedm králů: pět jich padlo, jeden kraluje, jeden ještě nepřišel. Až přijde, bude smět zůstat jen nakrátko. A ta dravá šelma, která byla a není, je osmý král, a přece jeden z těch sedmi; jde však do záhuby. Deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří se ještě vlády neujali, ale v jedinou hodinu přijmou královskou moc spolu se šelmou. Budou zajedno ve svých úmyslech a svou sílu i moc dají té šelmě. Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů; ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení a věrní."

A řekl mi: "Vody, které jsi viděl, nad nimiž nevěstka sedí, to jsou národy, davy, rasy a jazyky. A těch deset rohů, které jsi viděl, i ta šelma pojmu nevěstku v nenávist, oberou ji o všecko až do naha a budou rvát její tělo a spálí ji ohněm. Neboť Bůh jim vložil do srdce, aby provedli jeho záměr, řídili se jedním úmyslem a odevzdali šelmě svou královskou moc, dokud se nedokoná, co Bůh řekl.

Ta žena, kterou jsi viděl, je veliké město, panující nad králi země."
(Vysvětlení provedu souhrnně a vynechám jen to, co už bylo dříve vyloženo.

Když sedmerá síla Boží po dobrém i po zlém vyvrátila moc smyslů, těch pěti králů panujících nad člověkem, dospěla situace k soudu nad nevěstkou, usazenou nad vodami, tj. vládnoucí veškerému tělu, kterému holdují všichni lidé. To tělo, ta šelma, je nachové barvy, neboť je plné krve. Rouhavá jména jsou symbolem služby nepravému bohu, tělesnosti, nepravému i přesto, že tělo je nositelem všech sedmi úrovní vědomí, v nichž není ani špetka nepravosti. Jejich užití však z nich činí snůšku nepravostí. Člověk má k dispozici všechny výtečné vlastnosti, ale dovede je ujařmit službou pomíjejícímu bez ohledu na povinnost sloužit nepomíjejícímu. A tím zatím stojí Velký Babylon, symbol zajetí vyvoleného národa ke službě Bohu. Ta šelma není nic věčného, teprve povstala narozením člověka na svět, v tom smyslu má za sebou nějakou minulost a dosud je. A není, jak je např. ve vytržení překonána Bohem, ale po něm zase na chvíli bude, tj. do konce pozemského života člověka, než bude uvržena do propasti.

Vzpomeňte si na vyprávění Thomase Lewise o brouku *Oncideres*. Ten bere své schopnosti z téhož pramene sedmi úrovní vědomí, jako my, ale neproviňuje se naklazením vajíček do mimózy, protože nemá před sebou žádný jiný úkol než posloužit svému rodu a mimózy. Úkol člověka však sahá za živočišnou úroveň. Má toho v sobě mnohem více ze sedmi úrovní vědomí a kromě toho něco jiného a jinak než brouk, a za jiným účelem než pouze přírodním. A tomu když neslouží, proviňuje se. Zde mám příležitost říci ještě něco navíc. Jestliže na nás kane síla od Boha, a pro naši tělesnost též přes sedm úrovní vědomí zabudovaných do naší tělesnosti, musí tyto úrovně vkládat do nás více než do brouka, abychom mohli projít živou hmotou až k Bohu. My sedmi úrovním jsme svou tělesností, tj. její strukturou, zavázáni stejnou měrou, jako ony nám. Je to druh symbiózy a druh vzájemné transplantace schopností. I když člověk ví, proč tu je navíc oproti brouku, a musí zde na zemi zůstat až do fyzické smrti. Ať pochopí ten, komu je dána moudrost, že jistým způsobem naše tělesnost vládne všemi sedmi úrovněmi vědomí. Když se schyluje k soudu, dovede už člověk ovládat pět výčnělků ze sedmi tím, že přemáhá smysly, jedno však ještě kraluje, to je lidská mysl, a jeden vládce ještě nepřišel, a tady je ta mezera mezi odvozeným poznáním pomocí smyslů a vnuknutím. Až přijde, nebude to nějaká definitivní vláda, nýbrž bude trvat jen přechodně, jako každá vnuknutí. Samotný pocit tělesnosti, osmý král, a přece jeden z těch sedmi, protože k pocitu tělesnosti by nedošlo bez těch sedmi.)

(Zj XX, 1 - 3) Tu jsem viděl, jak z nebe sestupuje anděl, který má v ruce klíč od propasti a veliký řetěz. Zmocnil se draka, toho dávného hada, toho d'ábla a satana, na tisíc let jej spoutal, uvrhl do propasti,

uzamkl ji a zapečetil, aby již nemohl klamat národy, dokud se nedovrší těch tisíc let. Potom musí být ještě na krátký čas propuštěn.

(Velký poplach v celém křesťanském světě nastal kolem roku 1000 po Kristu, neboť čekali, že satan bude zase rozpoután. Byla a je to hrubá neznalost symboliky, kterou užívá svatý Jan. Tisíc se skládá ze tří nul, a těmi je smrtelná trojjedinost lidská. Pokud však žijeme v těle, stojí svou mocí nad těmi třemi nulami jednička, Bůh. Na celou tu dobu je satan spoután, pokud jsem prošli soudem, při kterém padl velký Babylón. Ale pak se soud musí dokonat ještě na úrovních netělesných. Zdálo by se nám téměř nemyslitelné, že v tomto smyslu mohla svatě žijící Terezie z Avily vědět, že po smrti přijde do očistce, a teprve z tohoto stavu přejde do stavu nebe. Co je to soud na úrovních netělesných? Máme-li být zase v příbytku u Boha, ze kterého naše nesmrtelná duše vstoupila do našeho těla, musíme být nezávislí na úrovních, které jsme ke svému duchovnímu růstu potřebovali, aby nám zbyla závislost jen na Bohu, která je nám jediná zárukou naší vědomé věčnosti. Pomoc svatých ze stavu nebe není příznakem závislosti jejich na těch, kterým pomáhají, nýbrž závislostí na Vůli Boží, kterou vykonávají. Světec ve stavu nebe neučiní nic, co by odporovalo Vůli Boží. Zbývá zodpovědět otázku, zda se dá oblomit Vůle Boží přímluvou světců? Ano, ale jen tehdy, když se oblomí sám v sobě prosebník. Jeho zlá situace vznikla jeho neoblomností. A tady máte příležitost lépe porozumět svatému Janu v jeho Zjevení. Události přicházející zdánlivě zvnějška, jsou způsobovány stavem člověka, tedy zvnitřku. Nebojte se těch krutostí, které líčí svatý Jan. Změňte se a bude po krutostech. Ježíš řekl Židům, že zákon Mojžíšův je proto tak krutý, že srdce lidí jsou tvrdá. Proto obměkčoval lidská srdce a ne v poslední míře tím, že za lidi trpěl svým zrozením a smrtí na kříži, a obojím trpí věčně, i před tím, než toto utrpení prozradil svým životem.)

11. Zjevení poselství radosti

Zbývá mi vysvětlit ještě dva symboly z Janova Zjevení. První je Beránkova svatba, druhý je Nový Jeruzalém.

Možná, že jste očekávali, s kým měla Žena oděná sluncem dítě, po kterém pásl drak. Partnerem jí byl lidský život, zarámovaný do přírodního dění. Toto dění je symbolizováno drakem a šelmami. Indové by toto prostředí nazvali prostě Přírodou.

Angelus Silesius v Poutníku cherubínském praví, že by se byl Ježíš marně narodil v Betlémě, kdyby se neměl narodit i v našem nitru.

Vysvětlili jsme si už, jak se Ježíš narodil v Betlémě, ale všude ve svých výkladech jsem dost opomíjel radost s tím spojenou. Ani narození

z Panny Marie by bylo samo o sobě nedopomohlo Ježíši k tomu, aby překonal pocit oddělenosti, způsobený lidskou tělesností, nebýt radosti, s jakou Bůh v podobě Ježíše tehdy sestoupil na Zem.

Kdo první tu radost pocítoval, byli andělé, kteří zpívali: "Chvála na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle."

Proč se ozvala jako první čtvrtá a pátá úroveň vědomí zastoupených v člověku a v celém vesmíru? Protože Ježíš vstoupil do lidského těla z těla matky Panny Marie, v níž před narozením pobýval devět měsíců na čtvrté úrovni vědomí. Z této úrovně vědomí andělé doprovodili Ježíše do života na zemi. Je to záměrný opak prokletí, které stihlo první lidi na prahu ráje, aby se do něho nemohli vrátit. V okamžiku narození předává nesmrtelná duše žezlo vlády smrtelné duši, ale ta se teprve rodí, takže doprovod andělů - moci Boží - je nutný, aby se lidská duše nemusela vzdát svého úkolu rozvinout lidský život a nemusela se vrátit mezi nerosty, tedy aby dítě nezemřelo.

Jako první na zemi se z narození Ježíšova radovali pastýři, kteří pásli svá stáda v okolí Betléma. Ti, kdo pokojně pasou svá stáda lidských vlastností, původem božských, shromážděných organicky v lidské tělesnosti, ti jsou nejsnáze přístupni zjevující se radosti. Byli svědky zjevené radosti, nikoliv radosti nezjevené, která má konkrétní příčinu v něčem pozemsky radostném. Viděli jste úsměv na tváři nemluvněte, když spalo? Nikdo z dospělých nedovede z jeho druhu radosti něco opakovat, protože odrostl pokojnému pasení stád.

Bylo také nutno, aby tato radost Ježíšova byla podepřena též z vyššího stavu vědomí než ze čtvrté úrovně. Za tím účelem přišli se poklonit Ježíšovi svatí Tři králové. Kdyby bylo šlo o pouhou lidskou záležitost, nebyli by všichni tři na různých stranách světa viděli zářit tutéž hvězdu, jinak řečeno: Ježíš rozsvítil na jejich nebi svou hvězdu, aby za ní mohli jít. Vedle tohoto zjevení bylo třeba hmotného dotyku a osobního předání zkušeností. Podobným případem bylo počínání starce Simeona, který osm dní po narození Páně se takto radoval: "Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravoval přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." Ježíšův otec a matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. A Simeon jim požehnal a řekl jeho matce Marii: "Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí." (Lk II, 29 - 35)

Podobně jednala i prorokyně Anna, chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykoupení Jeruzaléma. (Lk II, 38)

Ježíš pak žil 30 let pokojně a radostně u své rodiny. Jen prvním rokem byl ve vyhnanství v Egyptě, aby se ukázalo, co se musí stát než může dojít k prvnímu rovnovážnému stavu v lidském životě.

Herodes musel vybit svou touhu zavraždit Ježíše usmrcením mláďátek v Betlémě a okolí ve stáří do dvou let. Jedinou jejich "vinou" bylo, že se narodili právě v Betlémě, kde se narodil i Ježíš. Náš lidský život hned od samého začátku začne vydávat duchovní plody - mláďátka, ale nezralá rostlina lidského života je ještě neunes. Viz Imelda Lambertini. Kdo ji zabil v jejích třinácti létech? Tohle přímo klasickým příkladem bylo ukázáno na mém životě od dvou do čtyř let při operacích za vědomí. Při každé operaci se objevil duchovní plod toho, že jsem byl připraven o život v těle, jak mi napovídal dětský rozum, který chápal týrání při operacích jako touhu lékařů mě zabít. Herodes však nedokázal objevit a zabít Ježíše. Ani mě nedokázali lékaři objevit a zabít, protože dbali na to, abych si při operacích zachoval bdělé vědomí. Vnitřní čisté vědomí zachovali, když povrchovým vědomím vázaným na smyslové vjemy, jsem přestal vnímat jak bolest, tak popudy z mého lidského rozumu. Ten mi přestal napovídat, že mě chtějí zabít, a smysly přestaly zprostředkovávat bolest. Čisté vědomí bez těchto vazeb bylo pro lékaře neobjevitelné. Nebylo a není vázáno ani na smysly, ani na rozum. (Čtete o tom v Mt II, 13, že se anděl ukázal ve snu Josefovi a řekl: Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu... Zjevení andělské zachránilo malého Ježíška. Stačilo, aby toto zjevení pochopili lékaři vždy až po operacích. Řekli matce: "Vyvrátili jsme dítě z jeho vlastního života, neboť nepoznává ani matku, ani nás." Dítě se ocitlo za hranicemi moci Herodovy, rozumu. Tam bylo nedosažitelné. Maminka mě musela vždycky pracně vracet do "mého" života. Rozum lékařů ovšem nebyl rozumem Herodovým, nechtěl zničit protivníka, nýbrž chtěl pomáhat lidem. Stačil však strach dítěte, aby před ním prchalo a podařilo se mu uprchnout, i když uhlídali kousek vědomí. Obnažili nechtěně základ vědomí. Začal jsem si ho občas uvědomovat a on mě za to bohatě odměňoval zjevením moci, která měla vždycky větší váhu než moc lidská. Tyto opěťované objevy trvaly až do mých sedmnácti let. Škoda, že jsem si o tom nedělal záznamy. Byly by vědě velmi prospěšné. Tam také byl základ mé radosti netělesného původu.

Lidská radost má svůj základ v Božském Ananda, v nezávislé blaženosti na čemkoliv stvořeném, ale působící na všechno stvořené přetvořujícím způsobem. Jasně se za tento základ postavil Ježíš svým prvním zázrakem v Kani Galilejské, kde proměnil vodu na víno. Jak špatně si vysvětlili účastníci tehdejší svatby přítomnost dobrého vína. Nepoznali v něm Ježíšovu radost, která pocházela od Otce. Věděl, že nejzákladnější lidskou potřebou je radost, ba extáze radosti a štěstí. Ježíš též poskytl svým učedníkům jedinečnou příležitost, aby se radovali s radujícími a právě tak cítili utrpení zarmoucených. To byl také jeden z důvodů, proč měli pomáhat lidem snazším způsobem a častěji než ostatní lidé.

O významu radosti byl ze všech učedníků nejlépe poučen svatý Jan Evangelista, protože se nikdy nevzdaloval od pravé radosti, kterou mu byl Ježíš. Vynechal jsem všechna jeho blahořečení radosti svobodných lidí ve stavu nebe, jak je uvádí ve svém Zjevení: V, 9 - 10, 13; VII, 13; XI, 17 - 18; XII, 10 - 12; XV, 3 - 4; XIX, 1 - 3, 6 - 8.

Jan nám bohužel nemůže pouhými slovy sdělit obapolné radostné působení nebe na zemi a země na nebe. Dá se říci, že působení naší radosti v nebi je parafrází působení nebe na naši radost. Zažíval jsem toto působení nebe na sebe a na svou radost zvláště intenzivně v 17 letech. My se radostí nejsnáze stýkáme s Bohem. Troufám si říci, že kdybych se byl soustavně netěšil na setkání s Bohem, nebylo by se toto setkání ani jednou uskutečnilo. Tak se v nás vládý ujímá Bůh. Jeho choť se radostí připravila a byl jí dán zářivě čistý kment, aby se jím oděla. Tím kmentem je ovšem moc Boží, která nám umožňuje spravedlivé skutky. *Zj XIX, 9: "Piš. Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu." (Zj XXI, 9 - 11) A přistoupil jeden ze sedmi andělů, kteří měli těch sedm nádob, a v nich připraveno sedm posledních pohrom, a řekl mi: "Pojd', ukážu ti nevěstu, choť Beránkovu." Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, zářící Boží slávou.*

Svatý Jan tedy říká, že nevěstou Beránkovou je náš příbytek u Boha.

25. 12. 1989

12. Otevřená cesta ke zjevení

Každý z nás má otevřenou cestu ke zkušenosti s lidským životem jako s největší milostí a zároveň s největší zodpovědností k životnímu prostředí, ve kterém žijeme, jakož i k celému vesmíru.

Podle východiska, ze kterého vcházíme do světa, formuje se náš život v mnohosti různých obrazů, zaručeně ne takových, kterých užívá svatý Jan v Apokalypse, takže neprohlédneme-li jeho obrazy až k jejich neobrazným základům, ze kterých zjevení vzniká, budeme se muset dát krok za krokem informovat, co se tím kterým obrazem říká o základu zjevení.

Základem zjevení je vždycky metafyzická zkušenost, a ta má své stupně, o kterých nám svatý Jan právě dovyprávěl. Kdo tu zkušenost nemá, musí se spokojit s vírou, že Jan mluví pravdu o svých zkušenostech, a ty že jsou pravé a neklamné.

Svatý Jan praví, že v tom svatém městě jsou brány stále otevřeny, protože tam stále trvá den a noc tam už není. (Zj XXI, 25)
Nekomplikujme si naznačený vývoj myšlenkou, že pokračujeme v sérii předešlých vtělení, protože bez ohledu na to, zda jsme jimi prošli či nikoliv, víme bezpečně o druhé linii existencí, kterými procházíme od chvíle oplodnění buňky v mateřském těle až po narození, čímž se podílíme na vývoji života na naší planetě i v době, kdy tu člověk ještě nežil. Můžeme právem usuzovat, že jsme nikdy nebyli prvky ani mořskými živočichy, ačkoliv tím vývojem života v matčině těle procházíme a jsme tedy nositeli celého toho předlouhého vývoje. Je v nás zakódována paměť na vývoj života na této zemi, protože nejsme oddělenými bytostmi ani od minulosti, ani od přítomnosti. Je to neoddělenost tak blízká, že bez ní bychom se nemohli stát lidmi zde na této planetě, s úkolem, který je s ní úzce svázán. Doporučuji vám, abyste se dali poučit Ježíšovým příkladem jako obecným vzorem a předpokladem lidského života. Podle tohoto obrazu víme, že od Boha přicházíme a pomocí pozemského života se k Bohu vracíme. Ze Zjevení svatého Jana se dovídáme jen, co se s člověkem děje po učednickém údobí a po seslání Ducha svatého, jak v nás potom působí Spasitel - Beránek a kam nás vede otevíráním pečeti knihy života.

Pro každého z nás, od chvíle našeho narození, byla Žena oděná sluncem poslána na poušť, což je symbol první úrovně ze sedmi. Tam také v těžkostech ku porodu pracuje, neboť když nás dovedla, sama námi nepoznána, přes všechny úrovně, rodí ze sebe božské dítě, na které žádná úroveň nedosáhne.

Do té doby s každým z nás Příroda manipuluje poněkud rozdílně, protože lidský pocit oddělenosti způsobuje, že si každý nachází své osobní východisko. Vzhledem k tomu, dalo by se říci přírodnímu východisku, je každý z nás jinak svůj. Může se také stát, jako třeba mně, že musí hledat cestu od sebe k Bohu tak odlišně od běžného typu východiska, že kdyby ho chtěl někdo jiný následovat, dopouštěl by se té významné chyby, že by zanedbával východisko jemu vlastní a bližší, a to vždycky ke své škodě, neboť do svého postavení byl vmanipulován individuálním životem člověka vybaveného pocitem oddělenosti, který je sice obdobný pocitu oddělenosti jiných lidí, ale je každému vlastní, nezaměnitelný s pocitem oddělenosti jiného člověka. Říkáme tomu, že každý má svůj osobní charakter, i když je úplně bezcharakterní, ovšem v jiném smyslu, že sebe nedokáže udržet v určité linii a při určitých hodnotách obecně uznávaných. Nemáme šilhat po místě jiného člověka na téže poušti. Je nám Ježíšem doporučováno něco zcela jiného, milovat bližního jako sama sebe.

Stalo se mi např., že jsem byl jaksepatří na té poušti postižen chorobou, která měla podle názorů lékařů v tom stavu, v jakém byla, končit za několik hodin mou smrtí. Lékaři na žádost matky přesto svolili k

operaci, kterou potom ještě mnohokrát za vědomí opakovali. Také já tuto scénu stále opakuji, protože v ní nacházím pro ostatní lidi stále další velmi důležité poznatky. Lékaři kromě toho, co věděli, že dělají, provedli něco daleko důležitějšího, o čem nevěděli, že tím otevrou u mne cestu do vědomého soužití s věčným životem, aniž by mě učili víře v něco podobného. Jak jsem už řekl, přestal jsem sebe považovat za tělo, a začal jsem sebe poznávat jako myslitele, jemuž tělo slouží. To je vchod do života úplně odlišný od východiska jiných lidí. Začal jsem se tedy přidržovat první hlavy ze sedmi, které má člověk k dispozici. Při operacích odpadal pocit tělesnosti. Dělo se se mnou něco podobného jako s člověkem v tvrdém spánku. Po skončení každé operace jsem byl někým jiným než před ní a bylo mě třeba vrátit se k sobě. Řeknete, že něco obdobného zažívá člověk po spánku beze snu. Ale zdá-li se mu něco ve spánku, ztotožňuje se tam s jiným tělem. To při operacích nebylo možné, ani jsem nezažíval něco, co popisuje Raymond Moody, že bych se díval na své tělo, jsa vymístěn z těla. To byla šťastná předehra k tomu, co se mi stalo až v 17 letech. Dva roky před tím jsem ztratil možnost studovat přírodní vědy. Lékaři mě naučili v takovém případě opustit svou vůli, ve které jsem byl před tím sjednocen. Jakmile jsem opustil svou sjednocenou vůli dobrovolně a nakonec bez lítosti a bez násilí zvnějška, čisté vědomí už dokázalo tenkrát zvítězit nad člověkem, takže jsem začal být veden nadlidsky. Ocítl jsem se na mostě života, který vede do věčnosti a nedokázal jsem se na mostě zabydlit. Přecházel jsem po něm celkem svobodně, jen s velkým strachem, protože most života je dlouhý a není vidět na druhý jeho konec, ani se neví, zda snad nekončí někde nad propastí. Z toho jsem pochopil vývojové fáze poznání a mezery mezi jednotlivými fázemi, ale zase až z konce mostu k jeho začátku. Tím koncem mostu byla zkušenost o konci světa, která se dostavila 21. 11. 1939 za známých vám už okolností. A po tom konci začalo znovuzrozování, které patrně nekončí u nikoho nikdy. Od té doby tehdy jako dnes jsem dokázal vyložit podle této zkušenosti např. Zjevení svatého Jana a všechna svatá Písma všech dob a náboženství, ale pozor, podle čistě subjektivní zkušenosti. Tak se dívejte na můj výklad. Ještě si dovolím jednu poznámku k vnitřnímu utrpení svatého Jana. On vysvětluje Zjevení jednak hrůzystrašnými obrazy, jednak stavy nesmírné radosti, podobnými styku lidského vědomí se stavem nebe. Když spojíte tyto dvě stránky Zjevení, vyjde vám lidský život, který spěje ke ztrátě sebe, malého lidského já, a k nalezení Sebe, pravého lidského Já, kterému říká svatý Jan Nový Jeruzalém, v němž není noci, protože tam člověk nežije ve stavu velmi nízké extáze, kterou bychom mohli nazvat bdělým stavem, a ve stavu odpočinku od extáze, a tomu říkáme spánek. Svatému Janu nešlo o sebespásu. Šel přímočaře za Nejvyšší Láskou, a proto, čím jeho spoluúčedníci museli projít zvnějška do nitra, on tímtéž procházel z nitra navenek. Jednal v něm Beránek - Láska, ale nemanipulovali jím lidé.

Tím více ovšem cítil utrpení lidí a za ně dokázal vnitřně trpět. Nevykládejme si proto jeho utrpení jako něco, co čeká lidstvo jako celek, nýbrž jako oběť Janovu za lidstvo. Zkrátka připojil se k věčné oběti Beránkově, i k jeho otvírání pečetí života. Zůstává naším velkým přímluvcem, neboť zapomněl na sebe a ví o nás společně s Ježíšem Kristem.

26. 12. 1989

OBSAH

1. Oprávnění.....	str. 2
2. Ježíšův život.....	str. 4
3. Naučme se číst Bibli.....	str. 6
4. Prvních třicet let Ježíšova života.....	str. 10
5. Dalších čtyřicet let Ježíšova života.....	str. 12
6. Tři roky jako učedníci u Ježíše.....	str. 14
7. Ztráta sebe.....	str. 17
8. Tři dni do zmrtvýchvstání.....	str. 21
9. Padesát dní do seslání Ducha svatého.....	str. 22
10. Jan dorůstal vedle Panny Marie ke Zjevení na ostrově Patmos	str. 27
11. Zjevení je poselství radosti.....	str. 56
12. Otevřená cesta ke zjevení.....	str. 59

